

Het sprookje van de dood - Marie Claire van der Bruggen

Het zieltje

Er was eens een klein zieltje, dat van bovenaf de Aarde bekeek. Ze was erg onder de indruk van wat zich daar beneden afspeelde en het leek haar geweldig om daar ook te zijn. Elke dag rende ze naar de plek van waaruit ze de Aarde goed kon overzien en steeds zuchtte ze diep: "Kon ik daar ook maar naar toe."

Op een dag, terwijl ze weer eens zat te fantaseren hoe het daar beneden op Aarde zou zijn, hoorde ze plotseling een stem die zei: "Zou je echt zo graag naar de Aarde willen?" Verbaasd keek ze op. Naast haar stond een oude man met een lange witte baard.

Hij lachte vriendelijk naar haar.

"Wie bent u?" vroeg het Zieltje. "Ik heb u hier nog nooit gezien."

"Ik ben hier om je een voorstel te doen," zei de oude man. Hij ging in het gras zitten. "Ik heb je nu een paar keer hier zien zitten en hoorde steeds maar weer dat je zo graag naar de Aarde zou willen. Ik ben hier om je te vertellen dat, als je dit echt wilt, het ook mogelijk is."

Stomverbaasd staaarde het Zieltje de oude man aan. "Echt waar, zou dat echt zomaar kunnen? Maar hoe dan, de Aarde is zo ver weg, ik kan daar toch niet zomaar naar toe?"

"Nee, niet zomaar," zei de oude man. "Er gaat heel wat aan vooraf, maar het kan wel."

Opgewonden sprong het Zieltje op en begon te dansen. "Hoera," riep ze, "mijn droom komt uit." Ik ga naar de Aarde!"

De oude man bekeek het tafereel glimlachend en zei: "Nou, kom dan maar met mij mee, dan zal ik je precies uitleggen wat je moet doen."

Blij pakte het Zieltje de hand van de oude man en liep met hem mee. "Waar gaan we eigenlijk naar toe?" vroeg ze.

"We gaan naar mijn huis en daar ga ik je voorbereiden op je grote reis als je dat goed vindt," antwoordde de man.

"Ja, natuurlijk vind ik dat goed," zei het Zieltje, "ik vind het superspannend."

Toen ze een tijdje zo gelopen hadden, kwamen ze bij een schitterende plek. Het stond er vol prachtige bloemen en overal waren vlinders en vogels. Te midden van dit alles stond een mooi huis. "Is dit uw huis?" vroeg het Zieltje vol bewondering.

"Ja, hier is het," zei de oude man. "Kom maar mee, dan gaan we naar binnen."

Eenmaal binnengekomen keek het Zieltje haar ogen uit. De ene ruimte was nog mooier dan de andere en het leek wel of alles licht uitstraalde.

De man liep naar een kamer waar twee heerlijke stoelen stonden. "Ga lekker zitten," zei hij tegen het Zieltje. Het Zieltje plofte neer in een stoel vol zachte kussens. De man ging tegenover haar zitten en glimlachte. "Zo," zei hij, "dus jij wilt zo graag naar de Aarde."

"Oh ja," zei het Zieltje gretig.

"Oké, dan ga ik je nu vertellen hoe je dat kan doen en wat er dan allemaal gaat gebeuren, ben je er klaar voor?"

"Ja, ik ben heel benieuwd," zei het Zieltje.

En de oude wijze man begon te vertellen.

"Wanneer je als ziel besluit om naar de Aarde te gaan, gebeurt er het volgende: je gaat er als eerste mee akkoord dat je op het moment dat je contact maakt met de Aarde, je volledig vergeet wie je werkelijk bent en waar je vandaan komt. Je doet als het ware een sluier van vergetelheid voor. Hier kies je dus heel bewust voor.

Dan ga je afspraken maken met andere zielen en maak je samen contracten met elkaar voor je leven op Aarde. Je kiest dus zelf je ouders en ook wat je levenslessen op Aarde zullen zijn en hoe die uitgevoerd kunnen worden. Maar één ding is heel belangrijk: je behoudt altijd je vrije wil, dus niets staat helemaal vast. Als je als mens probeert naar je innerlijke stem te

luisteren, dan zul je altijd het voor jou, allerbeste kiezen, maar doe je dat niet, dan zul je een grote omweg maken om hetzelfde doel te bereiken, begrijp je dat?"

"Niet helemaal," zei het Zieltje. "Wat is dan eigenlijk het doel waar u het over heeft?"

"Je moet het eigenlijk zien als één groot spel," antwoordde de wijze man. "Je gaat naar de Aarde en kiest er dan heel bewust voor om alles van Thuis te vergeten en het doel van het spel is dat je, terwijl je op de Aarde bent, probeert om je alles weer te herinneren. Dus dat je niet een lichaam maar een ziel in een lichaam bent en dat je louter uit pure goddelijke liefde en licht bestaat en dit ook uitstraalt naar alles en iedereen om je heen. Het doel is om zoveel mogelijk licht en liefde naar de Aarde te brengen en andere zieltjes te helpen om zich weer te herinneren wie ze werkelijk zijn."

"Oh, wat een prachtig spel," zuchtte het Zieltje. "Ik kan niet wachten om ermee te beginnen."

"Maar het zal niet gemakkelijk zijn," waarschuwde de wijze man haar. "Het kost een ziel echt heel veel moeite om door de sluier van vergetelheid te kijken en het zal ook nooit helemaal lukken. Er is nog een ding dat je moet weten: jouw energie is zo groots dat deze niet helemaal in een menselijk lichaam past. Een groot deel ervan blijft hier, maar daar kun je altijd contact mee maken en om raad vragen. Dit deel wordt het Hogere Zelf genoemd en dit is ook de innerlijke stem waar ik het zojuist over had. Als je goed luistert naar deze stem, dan zal je leven op Aarde echt geweldig zijn."

"En", vroeg de wijze man, "heb je er nog steeds zin in?"

"Oh ja," zei het Zieltje, "wanneer kan ik gaan?"

"Ik ga je eerst naar een andere plek brengen," zei de wijze man. Daar kun jij je gaan voorbereiden op je grote avontuur."

Ze gingen weer naar buiten en wandelden richting een grote berg. Bovenop die berg stond een prachtig wit gebouw met een enorme gouden koepel. Toen ze bij het gebouw waren aangekomen, kwam er een schitterende engel naar buiten. Ze had mooi lang glanzend haar en vriendelijke blauwe ogen die het Zieltje stralend aankeken.

"Ah, daar ben je, zei ze met een zachte stem." "Ik verwachtte je al."

Verbaasd keek het Zieltje naar de wijze man.

"Ja," zei die, "ik heb ze hier al van jouw komst op de hoogte gebracht."

"Ga je mee naar binnen?" vroeg de engel, en ze pakte de hand van het Zieltje.

Vol verwachting liep het Zieltje met haar mee.

Plots keek ze om en merkte dat de oude wijze man niet met hen meeliep. "Ga je niet met me mee?" vroeg het Zieltje verbaasd.

"Nee," zei de wijze man, "hier gaan onze wegen weer uit elkaar."

"Dat vind ik jammer," zei het Zieltje oprecht.

"Maar," zei de wijze man, "als je later weer terugbent van je grote avontuur op Aarde, dan zien we elkaar weer en dan wil ik alles over je belevenissen horen, afgesproken?" "Ja," zei het Zieltje en ze omhelsde de wijze man.

"Ga nu maar gauw," zei hij, "en veel plezier!"

En opeens was hij verdwenen.

"Kom," zei de engel, "ga je mee naar binnen?"

En samen liepen ze door een grote poort.

Bajiri

Ze kwamen uit in een prachtige tuin met de mooiste bloemen die het Zieltje ooit had gezien. Er was een grote fontein met sprankelend helder water en vissen met schitterende kleuren.

"Oh," zei het Zieltje, "wat is het hier mooi!"

De engel stond glimlachend naar haar te kijken.

"Wie ben je eigenlijk?" vroeg het Zieltje toen.

"Ik ben Bajiri," zei de engel, "en als jij straks op de Aarde bent, dan zal ik jouw beschermengel zijn als je dat wilt."

"Oh, heel graag," zei het Zieltje, want ze voelde heel goed hoeveel liefde deze engel uitstraalde.

"Je zult hier nu een tijdje blijven," zei Bajiri, "en samen met andere zieltjes je gaan voorbereiden op je bijzondere reis naar de Aarde."

"Kom," zei ze, "ik breng je naar je kamer waar je even kunt uitrusten." En ze liepen de tuin door naar een grote gouden deur die toegang gaf tot het schitterende gebouw.

Nieuwsgierig liep het Zieltje achter Bajiri aan, vol verwachting van wat er allemaal nog zou komen. Toen ze eenmaal binnen was, zag ze dat het er erg druk was. Overal waren andere zielen. Ze zaten in groepjes of met z'n tweeën.

Het gekke was dat ze het gevoel had dat ze deze zielen allemaal kende. Het was of ze oude bekenden tegenkwam en elke ziel had wel iets vertrouwd.

Toen ze het gebouw binnenstapte keken alle zielen even om en spontaan begonnen ze te applaudisseren.

Het Zieltje voelde zoveel liefde door zich heen stromen dat ze er even door overweldigd werd. Bajiri leidde haar zachtjes door de grote zaal en bracht haar naar een mooie kamer. Toen het Zieltje deze kamer binnenging, werd ze omringd door zachte roze energie en ze voelde zich heerlijk. "Zo", zei Bajiri, "ga nu maar lekker uitrusten. Morgen gaat het echte werk beginnen."

Ze gaf het Zieltje zacht een kus op haar voorhoofd en verliet de kamer. Het Zieltje plofte ineens doodmoe op het bed dat in de kamer stond en voor ze het wist viel ze in een diepe slaap.

De volgende ochtend sprong het Zieltje vol verwachting uit haar bed. Ze deed de deur van haar kamer open en daar stond Bajiri al glimlachend op haar te wachten. Ze liepen naar een grote zaal die veel leek op een filmzaal. Er was een heel groot beeldscherm met daaromheen allemaal rijen met stoelen.

De zaal begon al aardig vol te stromen met opgewonden zielen. Bajiri liep samen met het Zieltje naar de bovenste rij stoelen waar ze gingen zitten. Vragend keek het Zieltje Bajiri aan. "Wat gaat er hier nu gebeuren?" vroeg ze. "Dit is de plek waar je samen met andere zielen je toekomstige leven gaat plannen. Met sommige ga je contracten aan die je op de Aarde samen gaat uitwerken. Dit is de plek waar jij je ouders uitzoekt en bijvoorbeeld je broers, zussen, geliefden, kinderen, vrienden, maar ook je zogenaamde vijanden." "Dit snap ik niet helemaal," zei het Zieltje. "Als ik nu mijn ouders uitzoek, dan betekent dat toch dat die op dit moment al op Aarde zijn?" "Ja, dat klopt," antwoordde Bajiri. "Je zult merken dat er hier ook zielen aanwezig zijn die inderdaad al op Aarde verblijven, maar op zielsniveau kunnen zij hier toch aanwezig zijn. Dit gebeurt vaak tijdens hun slaap." "Toch snap ik nog iets niet," zei het Zieltje. "Hoe kan ik hier nu een contract aangaan met iemand die op de Aarde mijn zogenaamde vijand zal spelen. Dat wil toch niemand!" "Nee, dat is ook heel moeilijk," glimlachte Bajiri. "Om deze rol voor iemand te kunnen spelen, is heel veel liefde en vertrouwen nodig. Op Aarde vergeten jullie immers compleet wie je werkelijk bent, dus is het voor die ziel extra moeilijk."

Het Zieltje zat wat beduusd voor zich uit te staren en was een beetje verward over wat ze zojuist allemaal had gehoord.

Plotseling verscheen er een schitterende engel op het podium. Hij straalde zoveel liefde uit dat het Zieltje er helemaal door bedwelmd werd. Iedereen was meteen stil. "Welkom allemaal," zei de engel. "Ik ben ontzettend trots op jullie allemaal, dat jullie de grote uitdaging aan willen gaan door naar de Aarde te gaan en de sluier van vergetelheid willen voordoen. Jullie moeten echt heel goed beseffen dat, wanneer je naar de Aarde gaat, je in het begin echt bijna niets meer kunt herinneren van Thuis. Hier moet je zelf heel hard je best voor doen. Velen van jullie zijn al meerdere malen op de Aarde geweest en weten wat ik bedoel. Maar er zijn hier nu ook een aantal zielen, die voor de allereerste keer de uitdaging aangaan. De bedoeling van het spel dat je op Aarde gaat spelen, is dat je gaat proberen om jezelf te herinneren wie je werkelijk bent. Dus een schitterende ziel in een menselijk lichaam. Het gaat er ook om dat je jezelf herinnert, dat je als het ware een sluier voor hebt, en dat je probeert om die sluier zo dun mogelijk te maken. Op deze manier creëer je dan de Hemel op Aarde en geef je andere zielen ook de kans om zichzelf weer te herinneren wie ze werkelijk zijn. En dat dan ook weer uit te stralen naar anderen. Zo zullen jullie dan Thuis op Aarde creëren."

Alle zielen in de zaal begonnen opgewonden te fluisteren met elkaar. Het was reuze spannend allemaal.

Toen begon de engel weer te praten. "Nu is de tijd aangebroken dat jullie met elkaar plannen gaan maken. Ik laat jullie nu een aantal scenario's zien en als je denkt dat je daar deel van wilt uitmaken dan kom je naar voren. Zo vorm je dan een groepje en gaat er dan samen in een andere ruimte de rollen verdelen. Zijn jullie er klaar voor?"

Op het scherm verscheen het eerste scenario.

Het Zieltje keek haar ogen uit. Een heel leven voltrok zich op het scherm, met alle personen die daarbij hoorden. Één voor één ging er een ziel uit de zaal naar voren en al gauw vormde zich een eerste groepje.

Toen verscheen het tweede scenario op het grote scherm en alles herhaalde zich weer. Zo ging het een tijdje door.

Toen opeens, bij het volgende filmpje, voelde het Zieltje ineens een kriebel in haar buik. Vol interesse keek ze naar het scherm. Bajiri die nog naast haar zat, keek haar glimlachend aan en knikt bemoedigend naar haar. "Ga maar," zei ze en als vanzelf liep het Zieltje naar voren, waar zich al een hele groep gevormd had. Opgewonden praatten ze door elkaar, vol verwachting van wat er komen ging. Toen het laatste filmpje afgelopen was, waren alle zielen in de zaal opgesplitst in groepjes.

"Zo", zei de engel, "dat hebben jullie heel goed gedaan. We gaan nu per groepje naar een andere ruimte en jullie krijgen allemaal een engel toegewezen die jullie zal helpen met het verdelen van de rollen."

Het Zieltje zag tot haar grote vreugde dat Bajiri zich bij hun groepje had gevoegd. Dit voelde heel vertrouwd. "Volgen jullie mij maar," zei Bajiri en ze liep de zaal uit.

De voorbereiding

Ze liepen door een lange gang en bij één van de deuren bleef Bajiri staan. "Hier gaan we naar binnen," zei ze.

Ze deed de deur open en ze liepen een schitterende kamer binnen. Er stonden heerlijke banken met zachte kussens in een grote kring en de kamer was verlicht met zachte lila verlichting. "Zoeken jullie maar een lekker plekje uit," zei Bajiri. Het Zieltje plofte neer op één van de heerlijke banken en zag hoe alle anderen dat ook deden.

Ze keek de kring eens goed rond. Er zaten ongeveer vijftig zielen bij elkaar. Bij twee zielen kreeg het Zieltje een heel apart gevoel. Ze voelde zich erg aangetrokken tot deze twee zielen.

Bajiri had ook een plekje gevonden en keek glimlachend de kring rond. "Dit wordt een heel bijzondere bijeenkomst," zei ze liefdevol. "Ik ben op jullie heel erg trots dat jullie deze uitdaging aan willen gaan. Ik weet dat de meeste van jullie al meerdere keren naar de Aarde zijn geweest, maar we hebben vandaag één ziel in ons midden die voor de allereerste keer dit avontuur gaat beleven." Iedereen keek vol liefde naar het Zieltje. Ze begon ervan te blozen. Bajiri ging verder: "Het zal jullie zijn opgevallen, dat in het filmpje wat we in de zaal gezien hebben, het gaat om één hoofdpersoon. Alle andere rollen worden daar omheen geschreven." Ze keek naar het Zieltje en zei: "Wat zou je ervan vinden als jij deze hoofdpersoon zou zijn?"

Het Zieltje schrok daar wel een beetje van, maar tegelijkertijd voelde ze een enorme opwinding door haar heen gaan. "Dat lijkt me heel leuk, maar ook erg spannend," antwoordde ze. "Goed," zei Bajiri, "dat is dan afgesproken. Dan gaan we nu beginnen. Als eerste is het belangrijk dat je gaat voelen wie op Aarde je ouders zullen zijn."

Als vanzelf keek het Zieltje naar de twee zielen, waar ze in het begin al iets speciaals bij had gevoeld. De twee zielen begonnen helemaal te stralen en zonder verder iets te zeggen, was het duidelijk voor iedereen wie de rol van de ouders op zich zouden nemen. "Zo, dat is dan geregeld," zei Bajiri. "Dan is het nu de tijd gekomen dat jij je levensles uit mag gaan kiezen. Wanneer je als ziel naar de Aarde gaat kies je altijd een levensles uit waaraan je wilt gaan werken in dat leven. Er zijn twaalf levenslessen en ik zal ze even in het kort uitleggen. Je hebt:

Acceptatie, deze gaat over eigenwaarde of zelfacceptatie.

Aanpassing, deze gaat over het leren aanpassen en vertrouwd raken met veranderingen.

Heel zijn, deze gaat over het geloven en ervaren dat je al heel bent zonder iets te hoeven toevoegen van buitenaf.

Menslievendheid, deze gaat over het leven in harmonie met iedereen en dat in alles tot uitdrukking laten komen.

Communicatie, deze gaat over het leren communiceren vanuit het hart.

Creatie, deze gaat over het jezelf bewust worden van je creatieve vermogens en deze ook te gebruiken.

Grensafbakening, deze gaat over het leren aangeven van de juiste grenzen voor jezelf.

Integriteit, deze gaat over het leren leven in harmonie met jezelf.

Liefde, deze gaat over het onvoorwaardelijk leren liefhebben van jezelf.

Vertrouwen, deze gaat over het leren vertrouwen van jezelf boven alle anderen. Het gaat ook over het leren accepteren van je eigen kracht en deze dan ook zo goed mogelijk te gebruiken.

Waarheid, deze gaat over het ontdekken van je eigen waarheid en er dan ook naar te handelen en tenslotte,

Genade, deze gaat over het leren leven in harmonie met alles en iedereen om je heen.

Je ziet het is een hele lijst."

Het Zieltje dacht hier goed over na en zei toen: "ik voel me heel erg aangetrokken tot de levensles Vertrouwen, dat lijkt me wel iets, ik denk dat ik daar maar voor kies." "Goed," zei Bajiri, "dat is een hele goede keus voor een eerste leven." Dan gaan we nu verder met de verdeling van de andere rollen.'

En zo maakte het Zieltje niet alleen afspraken over wie haar broer en zus zouden zijn, maar ook haar hartsvriendinnen en vrienden, echtgenoot, collega's enz. Toen kwam de moeilijkste rol om te verdelen. Eén iemand zou in haar toekomstige leven haar 'vijand' moeten spelen. Omdat ze als levensles vertrouwen had gekozen, zou iemand dat vertrouwen flink moeten schaden om haar deze levensles goed te laten leren. Iedereen keek elkaar maar een beetje aan, maar niemand stond te trappelen om deze rol op zich te nemen.

"Alsjeblieft," zei het Zieltje, "dit is heel belangrijk voor mij." Toen stond er een ziel op en zei: "Goed dan, het is omdat ik zoveel van je houd en het fijn voor je zou vinden dat jij je levensles zult leren. Ik zal deze rol wel op mij nemen. Maar ik wil je één ding vragen. Wil je, als het moment daar is dat ik je pijn zal moeten doen, me heel diep in de ogen kijken en je herinneren wie ik werkelijk ben. Dat we dit hier zo samen hebben afgesproken?"

"Natuurlijk," antwoordde het Zieltje, "dat zal ik zeker doen!"

"Het zal echt niet zo gemakkelijk zijn hoor," kwam Bajiri tussenbeide. "Vergeet niet dat je op het moment dat je naar de Aarde gaat de sluier van vergetelheid voor zult doen en dan kun jij je bijna niets meer herinneren van Thuis, tot het moment waarop je ervoor kiest dit wel te doen. Het zal je niet meevallen om je deze lieve ziel te herinneren als de dappere vriend die deze rol voor jou speelt, omdat hij zoveel van je houdt." "En toch ga ik het proberen," zei het Zieltje eigenwijs, waarop iedereen begon te juichen. Nadat alle rollen verdeeld waren, stond Bajiri op en zei: "Zo, dat is heel goed gegaan. Het is nu tijd om uit te rusten en voor de zielen die op dit moment al op de Aarde zijn om terug te keren in hun lichaam. Morgen gaan we weer verder met het uitdiepen van de rollen en het kiezen van de ervaringen die jullie op de Aarde willen hebben." "Kom," zei ze tegen het Zieltje, "ik zal je weer naar je kamer brengen."

Weer liepen ze de lange gang door en toen ze bij haar kamer waren aangekomen, omhelsde Bajiri het Zieltje met zoveel liefde dat ze dacht dat ze uit elkaar zou spatten. "Ik ben zo ontzettend trots op je," zei Bajiri.

"Je hebt het goed gedaan! Ga nu maar lekker slapen en dan kom ik je morgen weer ophalen." Ze gaf het Zieltje een dikke zoen en zweefde de gang uit.

Toen het Zieltje eenmaal in haar bed lag, kon ze maar niet in slaap komen. Ze was nog zo opgewonden van wat ze allemaal had meegemaakt. Ze kon niet wachten tot het weer ochtend was. Toch viel ze na een tijdje met een grote glimlach om haar mond in slaap.

De volgende ochtend werd ze al vroeg weer wakker, en net zoals de vorige dag stond Bajiri haar al weer op te wachten. Samen gingen ze naar de kamer waar ze gisteren ook waren.

Toen het Zieltje binnenkwam, zaten de andere zielen alweer op haar te wachten.

De hele ochtend gingen ze verder met plannen maken en contracten opstellen. Dit was niet zo eenvoudig, want voor elk contract moest ook weer een back-up plan gemaakt worden. Dit betekent dat als er een contract om een of andere reden niet doorgaat, er altijd een tweede mogelijkheid is om toch een levensles uit te kunnen werken.

Aan het einde van de ochtend was heel het komende leven van het Zieltje gepland.

Bajiri stond op en liep naar het Zieltje toe.

Ze omhelde haar stevig en zei: "Ik ben zo ontzettend trots op je! Maar er is één ding dat je nooit mag vergeten en dat is dat je op Aarde altijd kunt beschikken over je vrije wil. Dus niets van wat er hier afgesproken is, staat vast. Alleen de hoofdlijnen."

Het Zieltje knikte en vroeg toen: "Wanneer kan ik nu eindelijk naar de Aarde? Ik kan haast niet wachten!"

Bajiri glimlachte en zei: "Je hebt je ouders nu gekozen en vanaf nu duurt het in aardse tijd nog zevenentwintig maanden voor je geboren gaat worden. Een zwangerschap duurt bij mensen ongeveer negen maanden, dus over 18 maanden kun je indalen in het lichaam dat je op Aarde zult bewonen. Tot die tijd ga je wel regelmatig naar de Aarde om de boel te verkennen en om te kijken of alles wat je hier gepland hebt nog goed gaat. Je kunt altijd nog besluiten om alsnog niet naar de Aarde te gaan als er veranderingen optreden die je niet prettig vindt of waardoor een contract of meerdere contracten niet kunnen doorgaan. De komende 18 maanden gebruik je dus om alvast op ontdekkingsstocht te gaan. Je bent dan niet zichtbaar voor de mensen om je heen maar je moeder kan, als ze daar gevoelig voor is, je aanwezigheid wel voelen en je kunt dan ook met haar communiceren op zielsniveau." Het Zieltje was er even stil van, maar verheugde zich enorm op de komende tijd.

De volgende 18 maanden was het Zieltje druk bezig met de voorbereidingen op haar eerste leven op Aarde. Regelmatig ging ze samen met Bajiri naar de Aarde toe en bleef dan dicht bij haar aanstaande moeder.

Ze keek als het ware over haar schouder mee en hield goed in de gaten of alles nog verliep zoals ze het gepland hadden. Toen dit na 18 maanden nog steeds het geval was, brak er voor het Zieltje een spannende tijd aan. Nu zou haar moeder snel gaan ontdekken dat ze zwanger was en dan kon haar grote avontuur eindelijk beginnen.

Het Zieltje lag lekker even in het zonnetje te soezen toen Bajiri opgewonden naar haar toe kwam. "Snel," zei ze, "kom met me mee, we moeten naar de Aarde."

Daar aangekomen zag het zieltje dat haar moeder en vader elkaar lachend omhelsden. "Ik kan het bijna niet geloven," hoorde ze haar vader zeggen. "Toch is het zo," lachte haar moeder. "Over negen maanden zullen we voortaan met z'n drieën zijn."

Vragend keek het Zieltje Bajiri aan, "betekent dit dat mijn moeder nu zwanger is van mij?" "Jazeker," glimlachte Bajiri. "Wauw," zei het Zieltje, "dan gaat het nu eindelijk beginnen.

Mag ik nu meteen hier op Aarde blijven, bij mijn moeder?"

"Nee," antwoordde Bajiri, "dat gaat pas gebeuren op het moment dat jouw lichaampje groot genoeg is, dat je moeder het kan gaan voelen. Dat is het moment dat je definitief gaat indalen, dus nog even geduld." "Nou," zuchtte het Zieltje, "het duurt allemaal wel lang hoor." Bajiri lachte, "kom dan gaan we weer terug. Je zult zien dat de tijd voorbij vliegt."

"Zo, dan is het nu tijd om te gaan. Ik breng je naar de Aarde en de eerste tijd zul je mij nog kunnen zien. Maar na een poosje wordt dat steeds minder, tot er een moment komt dat jij je weer begint te herinneren wie je werkelijk bent en waar je vandaan komt.

Ik zal er voor je zijn, het ligt aan jezelf of je contact met mij zult hebben of niet." "Goed," zei het Zieltje, "ik ben er klaar voor." Bajiri pakte haar hand en samen zweefden ze naar de Aarde.

Het avontuur begint

Maar hoe dichter ze bij de Aarde kwamen, hoe onbehaaglijker het Zieltje zich voelde. Dit was echt heel anders dan al die vorige keren dat ze naar de Aarde gingen. "Ik voel me helemaal niet zo goed," zei het Zieltje tegen Bajiri. "Dat komt omdat je nu écht afdaalt in de lagere energietrilling van de Aarde, zonder de bescherming die je anders altijd om je heen hebt gehad. Je moet nu aan deze trilling gaan wennen en dat zal niet gemakkelijk zijn." Het Zieltje werd steeds stiller en stiller.

Dit voelde helemaal niet fijn. Waarom hadden ze dit niet tegen haar verteld? Ze werd er bang van. Ongelukkig keek ze naar Bajiri. "Ik wil niet meer," piepte ze, "ik heb me bedacht, ik hoef niet zo nodig te ervaren wat het is om mens te zijn. Zullen we weer teruggaan?" Maar Bajiri zei niks en zweefde ernstig verder.

"Hoor je me niet!" riep het Zieltje nu boos, "ik zei dat ik niet meer wilde, kom we gaan terug!" Maar Bajiri deed net of ze haar niet hoorde. Het Zieltje raakte in paniek. "Oh nee," dacht ze, "wat heb ik gedaan!" Plotseling voelde ze zich doodmoe worden en ineens werd alles zwart om haar heen. Toen ze weer wakker werd, voelde ze dat ze rondreef in heerlijk warm water. Ook hoorde ze een zacht rustgevend geruis om zich heen. Ze had alleen zo verschrikkelijk het gevoel dat ze opgesloten zat in een veel te kleine ruimte.

Plotseling hoorde ze de stem van Bajiri.

Ze kon haar niet zien, alleen maar horen. Bajiri vroeg: "Lieverd, hoe voel je je nu?" "Niet zo heel goed," antwoordde het Zieltje. "Ik vind het helemaal niet fijn om in een lichaam te zitten. Het is zo krap."

Bajiri begon te lachen.

"Ik heb je uitgelegd dat het niet zo eenvoudig is om als ziel in een mensenlichaam te zijn. En dan moet je bedenken dat je er niet eens helemáál in zit. Een deel van jou is Thuis gebleven, weet je nog, je Hogere Zelf." "Maar wat moet ik nu doen," zei het Zieltje verdrietig. "Kan ik me nog bedenken?"

"Natuurlijk kan dat," zei Bajiri, "maar wil je dat echt? Je hebt je zo verheugd om eens mee te maken hoe het zou zijn om op Aarde te leven. Dat ga je dan allemaal missen. Probeer het nou maar, ik weet zeker dat je eraan zult wennen om in een lichaam te zijn. Zie het maar als een jas die je, straks als je weer teruggaat naar Huis, gewoon weer uit kunt doen. Je kunt nu al die avonturen gaan beleven waar je zo naar verlangde." "Ja," zucht het Zieltje, "je zult wel gelijk hebben. Ik raakte alleen even in paniek van dat beklemmende gevoel, de energie is zo anders dan dat ik gewend ben van Thuis. Ik probeer me er maar gewoon aan over te geven en laat alles maar op me af komen. Jij blijft toch wel bij me hè?"

"Natuurlijk," zei Bajiri, "ik ben altijd bij je. Het is alleen de vraag of jij me altijd zult zien of voelen. Maar ook al is dat niet het geval, ik zal er altijd zijn."

"Natuurlijk zal ik je altijd zien en voelen," zei het Zieltje verbaasd, "ik ben veel te blij dat je bij me bent, waarom denk je dat dit niet zo zou zijn?" Bajiri glimlacht alleen maar en zei: "We zullen zien....."

Zo gingen er een aantal maanden voorbij. Het Zieltje dobberde rustig rond in de buik van haar moeder en begon steeds meer aan haar lichaam te wennen.

Ook de energie voelde niet meer zo zwaar als in het begin. Bajiri bezocht haar regelmatig en dit was ook geruststellend voor het Zieltje. Haar moeder probeerde ook steeds meer contact met haar te maken.

Ze sprak zacht tegen haar en ze voelde de liefde van haar naar zich toe stromen. Toen was de grote dag aangebroken dat ze geboren zou worden.

Het Zieltje voelde zich er helemaal opgewonden en vol verwachting van wat er zou gebeuren.

Ook Bajiri was weer bij haar en verzekerde haar dat ze ook bij haar zou blijven tijdens de geboorte.

Dit stelde het Zieltje heel gerust.

Plotseling begon de buik van haar moeder zich samen te trekken. Dit was geen prettig gevoel voor het Zieltje. Het leek wel of ze samengeperst werd. En toen gebeurde het nog eens en nog eens. "Ik vind het niet fijn," piepte ze. "Even volhouden," zei Bajiri, "het is zo voorbij." Het Zieltje voelde hoe ze steeds meer naar beneden gedrukt werd. Ze kreeg het steeds benauwder.

Toen opeens werd ze met een enorme drang door een kleine opening geduwd en voor ze het wist, was ze in een andere ruimte. Maar dit was afschuwelijk!

Er was fel licht en een hoop herrie en ze had het plotseling ijskoud. Ze begon keihard te huilen van frustratie. Wat gemeen, eerst lag ze lekker te dobberen in lekker warm water in een rustige omgeving en opeens werd ze aan allerlei gruwelijkheden blootgesteld. Ze werd hardhandig vastgepakt en drooggewreven en ze had het zo ontzettend koud, ze bibberde er helemaal van.

Toen werd ze op de buik van haar moeder gelegd. Ze keek omhoog en hun ogen ontmoetten elkaar.

Ineens voelde ze een golf van liefde door zich stromen en werd ze langzaam een beetje rustiger.

Haar moeder begon zachtjes tegen haar te praten en haar gerust te stellen. Toen zag ze dat Bajiri naast haar stond. "Welkom op Aarde lieverd," zei Bajiri, "gaat het een beetje?" "Wat was dat een afschuwelijke ervaring," klaagde het Zieltje. "Als ik dit van te voren geweten had, dan had ik het nooit gedaan!" Bajiri grinnikte en zei: "ik kan je verzekeren dat je het allerergste nu wel hebt gehad. Onthoud heel goed dat geboren worden duizend maal erger is voor een ziel dan sterven." "Nou, dankjewel," zei het Zieltje boos, "dat is een hele geruststelling."

"Ga nu maar lekker slapen," zei Bajiri. "Je zult zien dat jij je straks een stuk beter zult voelen," en ze kustte het Zieltje zachtjes op haar hoofd.

"Ik ben zo ontzettend trots op je," fluisterde ze in haar oor. Toen voelde het Zieltje dat haar ogen zwaar werden en langzaam viel ze in een diepe slaap. Toen ze weer wakker werd, zag ze dat ze in een heel klein bedje lag. Ze keek verbaasd rond en toen herinnerde ze het zich weer. Ze was op Aarde, haar wens was uitgekomen! Maar waarom voel ik mij dan niet blij, dacht ze ineens verdrietig. Toen ik Thuis was en steeds naar de Aarde keek, leek het allemaal zo leuk.

Ineens was daar Bajiri weer. "Het is gewoon even wennen," zei ze. "Je zult zien dat echt over een tijdje een stuk beter zal gaan." "Nou, daar vertrouw ik dan maar op," zuchtte het Zieltje nog maar een keer. Toen zag ze in een groot bed naast haar, haar moeder liggen. Ze lag lekker te slapen met een grote glimlach op haar mond.

Weer voelde het Zieltje een golf van liefde door zich heen gaan en ze dacht: "Ik geef het gewoon een kans en ik zie wel wat er gaat gebeuren." Ze wilde dit tegen Bajiri zeggen maar die was alweer verdwenen.

Toen zag ze dat haar moeder wakker werd. Ze keek het Zieltje aan en glimlachte naar haar. Ze boog zich voorover en tilde het Zieltje uit haar bedje.

Ze legde haar weer dicht tegen haar aan. "Zo," zei ze, "ben je daar eindelijk. We zullen het vast heel fijn krijgen samen en ook met je papa. Ik houd nu al zoveel van jou! Ik zal er altijd voor je zijn en je zoveel mogelijk proberen te beschermen. Vanaf nu zijn we voor altijd met elkaar verbonden." Het Zieltje voelde zich helemaal warm worden van deze lieve woorden en

ze voelde zich weer helemaal veilig, net zoals ze zich gevoeld had toen ze nog in de warme buik van haar moeder zat.
Zal het dan toch leuk worden? vroeg ze zich af.
En ineens wist ze het zeker: ze had de juiste keuze gemaakt. Het grote avontuur kan nu beginnen.

De Verwarring

En zo begon het leven van het Zieltje op Aarde. Ze groeide op tot een vrolijke peuter en had echt plezier in haar leventje. Regelmatig kreeg ze nog bezoek van Bajiri en dat vond ze altijd heel fijn en vertrouwd.

Maar toen ze ongeveer 3 jaar oud was schonk ze steeds minder aandacht aan Bajiri. Ze ging zo op in alles wat ze op Aarde meemaakte dat de herinnering Thuis langzaam vervaagde.

Bajiri bleef steeds in haar buurt, maar het Zieltje zag haar gewoon niet meer.

Bajiri zag dit glimlachend aan, want ze wist dat dit heel normaal was voor een ziel in een mensenlichaam. In het begin herinneren ze zich nog wel wat van Thuis, maar naarmate ze langer op de Aarde waren, vervaagde dit meer en meer. Ze deden als het ware een sluier van vergetelheid voor. Dit was gewoon onderdeel van het spel en de uitdaging voor een ziel was dan ook om, wanneer ze wat langer op de Aarde waren, zich weer steeds meer van Thuis te gaan herinneren en dit ook te gebruiken in hun leven.

Het Zieltje werd kleuter en ging naar school. Ze leerde hier van alles, maar niets over onvoorwaardelijke liefde en mededogen. Het ging alleen maar over feitelijke kennis. Toen voelde het Zieltje al een licht onbehaaglijk gevoel diep van binnenin haar. Ze wist natuurlijk niet wat dit was en schonk er, zo klein als nog was, ook geen aandacht aan.

Maar tegen de tijd dat ze naar de middelbare school ging, werd dit gevoel steeds sterker en sterker. Ze snapte er helemaal niets van. Ze probeerde zich zoveel mogelijk aan te passen en het onbehaaglijke gevoel diep weg te stoppen. Toch bleef ze zich nog steeds een buitenstaander voelen en ze had het gevoel dat haar leven één groot toneelstuk was, waar ze niet thuishoorde.

Als ze alleen was, creëerde ze haar eigen wereldje vol liefde en vrede en ze voelde dat het heel belangrijk was om dit ook naar buiten te gaan doen. Maar wist ze maar hoe.

Ze volgde een opleiding voor verpleegkundige en vond een baan in een groot ziekenhuis. Daar kon ze al haar liefde kwijt aan haar patiënten. Op één of andere manier straalde ze een bepaalde rust en vrede uit die helend op hen werkte. Als mensen dicht bij de dood waren, dan sprak ze altijd zacht met hen en probeerde ze hen gerust te stellen. Ze vertelde over een plek waar ze heen zouden gaan en hoeveel liefde en vrede daar was. Zo probeerde ze bij deze stervenden een beetje angst voor de dood weg te nemen. Haar collega's snaptten niet van wat ze allemaal deed en waar ze allemaal over sprak. Ze vonden haar maar vreemd en achter haar rug om werd ze uitgelachen. Weer voelde ze zich alleen en niet begrepen. Alleen bij haar patiënten voelde ze zich op haar gemak en had ze het idee dat ze iets kon betekenen. Ze was er vaak bij als iemand zijn laatste adem uitblies en altijd zag ze dan een groot wit licht verschijnen. Ze voelde dat dit heel belangrijk was, maar ze durfde dit natuurlijk tegen niemand te vertellen. En zo werd dit haar geheim.

Op een dag toen ze in haar auto onderweg was naar huis, kreeg ze een ongeluk, waarbij ze tegen een boom belandde. Door de harde klap verloor het Zieltje haar bewustzijn en werd alles donker om haar heen.

Toen ze weer bijkwam, merkte ze dat ze niet meer in haar auto zat.

Verbaasd keek ze om zich heen. Overal waar ze keek zag ze een schitterend wit licht, dat zoveel liefde en warmte uitstraalde dat het Zieltje helemaal overweldigd werd. Ze keek nog eens goed rond en plotseling zag ze een gedaante op zich afkomen. Toen deze gedaante dichterbij kwam, zag ze dat het een prachtige engel was.

De engel straalde aan alle kanten en een ongelofelijk gevoel van liefde stroomde door het Zieltje heen.

De engel had iets vaags bekends wat het Zieltje niet echt thuis kon brengen. Ze staarden de engel verbaasd aan en vroeg verwonderd:

“Wie ben jij en waar ben ik?” “Ik ben Bajiri,” antwoordde de engel. “Ik ben jouw beschermengel en ik ben altijd bij je.” “Hoe kan dat nou,” zei het Zieltje, “ik heb je nog nooit eerder gezien.”

Toen begon Bajiri te lachen en zei: “Dat denk jij maar!” Het Zieltje snapte er niks van. “Waar ben ik?” vroeg ze toen nog maar een keer. “Je bent Thuis mijn lieverd,” antwoordde Bajiri. “Je hebt zojuist een ongeluk gehad, precies zoals je gepland had en nu ben je hier om een keuze te maken....”

De moeilijke keuze

Het Zieltje keek Bajiri stom verbaasd aan. "Wil je zeggen dat ik hier zelf voor gekozen heb?" "Jazeker," antwoordde Bajiri glimlachend. "Daar kijk je van op hè." "Bedoel je soms dat ik nu dood ben?" vroeg het Zieltje toen geschrokken. "Ja en nee," zei Bajiri geheimzinnig. "Wat bedoel je daar nu weer mee?" zei het Zieltje. "Kom," zei Bajiri toen, "ik laat je eerst iets zien, dan zul je alles een stuk beter begrijpen. Vertrouw me maar."

Het Zieltje wist niet zo goed wat ze ervan moest denken, maar ze voelde zich op de één of andere manier erg veilig bij deze engel en ze vond het ook niet vreemd dat ze met een engel aan het praten was. Plotseling waren ze in een grote schitterende ruimte. Ook hier straalde weer dat liefdevolle witte licht.

Het Zieltje voelde zich hier helemaal op haar gemak. Het leek wel of ze hier thuishoorde. Dit was het gevoel waar ze onbewust altijd zo naar verlangd had.

Dit voelde vertrouwd! Samen met Bajiri ging ze zitten en Bajiri begon te praten.

"Kijk" zei ze, "je staat nu voor een heel belangrijke keuze. Dit is het moment waarop je leven op Aarde zou stoppen en je weer terug zou keren naar Huis. Dit heb je zo bepaald voordat je naar de Aarde ging. Maar omdat je altijd je vrije wil blijft houden, kun je op dit moment nog op deze beslissing terugkomen. Er zijn drie mogelijkheden waaruit je kunt kiezen."

"De eerste is dat je bij je eerste besluit blijft en dat jij je leven op Aarde nu afrondt en hier blijft. Dit is de plek waar je eigenlijk vandaan komt. Dit is Thuis."

Het Zieltje voelde dat Bajiri de waarheid sprak. Ze voelde dat ze hier Thuis was en dat voelde heerlijk aan.

"De tweede mogelijkheid is," ging Bajiri verder, "dat je besluit om je leven op Aarde te verlengen. Dit betekent dus dat je zo meteen weer terugkeert in je lichaam en weer verder gaat met je leven." Bij deze gedachte voelde het Zieltje een enorme weerstand in zich opkomen. "Oh nee," dacht ze, "dat nooit. Ik ga echt niet meer terug. Nu ben ik eindelijk waar ik thuishoor. En zeker weten dat ik hier blijf!"

"Maar je hebt ook een derde mogelijkheid," zei Bajiri toen. "Je kunt nog bedenktijd krijgen. Dit houdt in dat je voorlopig weer terug gaat in je lichaam, maar dat je op een later tijdstip de definitieve beslissing pas gaat nemen."

Het Zieltje werd er even stil van. Ze moest opeens aan haar ouders en haar broer en zus denken. Hoe verschrikkelijk zou het voor hen zijn als zij er plotseling niet meer zou zijn. Hoe erg zouden zij haar missen en andersom.

Zo zeker als daarnet was, zo heftig sloeg de twijfel nu toe. Ze wist dat ze nu op de plek was waar ze met heel haar hart wilde zijn. Ze wist dat dit hetgeen was waar ze altijd zo'n heimwee naar had gehad. Eigenlijk wilde ze hier dolgraag blijven, maar ze wilde ook niet bij haar familie weg. Oh wat is dit moeilijk! Wanhopig keek ze Bajiri aan.

"Ik kan je hier niet bij helpen lieverd," zei Bajiri liefdevol tegen haar. "Dit is een keuze die je echt helemaal zelf moet maken. Ik wil je alleen wel zeggen, dat waar je ook voor kiest, ik altijd bij je zal blijven, ook als je besluit terug te keren in je lichaam."

Het Zieltje zuchtte diep en zei: "Ik kan op dit moment echt niet kiezen, dus ik denk dat ik maar voor de derde mogelijkheid ga. Ik neem nog even bedenktijd en keer voorlopig terug naar mijn lichaam. Ik vind het heel moeilijk, maar ik voel dat ik het zo moet doen."

"Goed," zei Bajiri, "dan breng ik je nu terug. Als je zo meteen weer in je lichaam bent, zul jij je dit alles niet meteen weer herinneren. Hoe en wanneer dit wel gebeurt ligt helemaal aan jezelf. Zoals ik al zei, zal ik altijd bij je zijn, maar je moet me wel om hulp vragen wanneer je dat nodig hebt. Dit heeft weer met de vrije wil op Aarde te maken."

"Ik zal het goed onthouden," antwoordde het Zieltje. Bajiri stond op en omhelsde het Zieltje stevig. "Ik ben zo ontzettend trots op je," zei ze vol liefde. "Kom dan gaan we nu weer terug naar de Aarde."

Het Zieltje nam de hand van Bajiri en plotseling werd alles weer donker om haar heen.

Heimwee

Toen het Zieltje haar ogen weer opende, zat ze weer in haar auto. Ze keek verbaasd om zich heen en zag allemaal mensen bij haar auto staan. Een man opende haar deur en hielp haar met uitstappen. Heel haar auto lag in de kreukels, maar wonder boven wonder mankeerde ze zelf bijna niets. Iedereen was ontzettend geschrokken, maar heel er blij dat het zo goed was afgelopen.

Het Zieltje herinnerde zich niet van wat er allemaal met haar gebeurd was. Wel voelde ze zich heel erg vreemd de daaropvolgende tijd. Ze kreeg weer heel sterk het gevoel dat ze niet op haar plek was. En ook die vreemde heimwee begon weer de kop op te steken. Ze voelde zich zo ontzettend alleen. Ze snapte er niets van.

Op één of andere manier voelde ze zich opeens erg aangetrokken tot spirituele boeken. Als ze deze boeken las was het alsof ze thuiskwam. In veel van deze boeken herkende ze dingen die ze zelf ook diep van binnen wist en voelde. Stukje bij beetje begon ze zich weer te herinneren wie ze werkelijk was en waar ze vandaan kwam.

Ze was gewoon een ziel in een mensenlichaam die hier op Aarde ervaring op kwam doen. En haar hoofddoel was om zoveel mogelijk liefde en licht te verspreiden en zo ook zoveel mogelijk andere zielen te helpen zich weer te herinneren wie ze werkelijk waren. En dat niemand bang hoefde te zijn voor de dood. Omdat de dood niet werkelijk bestaat. Het is eigenlijk een sprookje. Het enige wat er gebeurt, is dat je terugkeert naar de plek waar je werkelijk vandaan komt. Het is een terugkeer naar Huis. Als steeds meer mensen dit zouden beseffen, dan zou de Aarde een stuk liefdevoller en lichter worden. Precies zoals het bedoeld was!

Het Zieltje was ontzettend blij met dit inzicht, maar ze voelde zich hierdoor nog eenzamer. Niemand leek te begrijpen wat ze bedoelde als ze deze dingen aan andere mensen probeerde te vertellen.

Ze had ook steeds meer moeite om met het spel op Aarde mee te doen en ze trok zich steeds meer terug in zichzelf. Ze werd steeds verdrietiger en kreeg steeds meer heimwee naar Huis. Vaak lag ze te huilen op haar bed en smeekte God om haar weer op te halen. Hierdoor voelde ze zich ontzettend schuldig tegenover haar familie, die ze natuurlijk niet in de steek wilde laten. Ze kon hen ook niet uitleggen wat er met haar aan de hand was. Ze werd steeds ongelukkiger en niemand kon haar helpen.

Op een dag lag ze weer verdrietig op haar bed.

Ze had er nu echt genoeg van. Boos en opstandig riep ze ineens: "Is er nu echt niemand die mij kan helpen!" Plotseling werd het helemaal licht om haar heen en voor haar verscheen Bajiri.

"Ken je me nog?" vroeg ze glimlachend aan het Zieltje. Ineens herinnerde het Zieltje weer wie deze schitterende engel was. Het was haar beschermengel Bajiri, die ze ook gezien had na haar ongeluk.

"Wat fijn dat je er weer bent," lachte het Zieltje door haar tranen heen. "Ik heb je zo nodig." "Ik ben nooit weg geweest hoor," zei Bajiri. "Je hebt me alleen nooit eerder om hulp gevraagd."

Toen herinnerde het Zieltje zich plotseling weer alles van haar eerdere ontmoeting met Bajiri. Dat ze toen een keuze moest maken en dat ze dat niet kon en ook dacht dat ze weer aan wat Bajiri haar vertelde over de vrije wil op Aarde. Dat Bajiri haar alleen maar kon helpen als het Zieltje haar daar om vroeg. Wat was ze blij dat ze dat nu gedaan had. Ze voelde meteen weer de enorme liefde die deze engel uitstraalde.

Toen vroeg Bajiri: "Waarom ben je zo verdrietig?"

"Ik voel me zo eenzaam en verward," antwoordde het Zieltje. "Ik heb ook steeds zo'n raar gevoel van heimwee."

"Als je wilt kan ik je helpen," zei Bajiri.

"Hoe dan?" zuchtte het Zieltje.

"Ik kan je helpen je nog meer te herinneren wie je werkelijk bent en waar je vandaan komt." "Nou," zei het Zieltje opstandig, "ik weet niet of ik daar nu zo op zit te wachten. Ik herinner me af en toe al het één en ander en daar word ik niet bepaald vrolijker van. Integendeel, het maakt me juist heel verdrietig en opstandig, want dan wil ik hier helemaal niet zijn en verlang ik nog meer naar de plek waar ik vandaan kom. En het lijkt wel of ik de enige ben in heel mijn omgeving die dit zo voelt. Als ik dit bespreekbaar probeer te maken kijken andere mensen me vreemd aan en ik zie ze dan bijna denken, die spoort niet helemaal!"

Bajiri schaterde het uit. "Je bent niet veranderd. Nog steeds lekker eigenwijs." "Hoezo?" vroeg het Zieltje verbaasd, "ken jij mij dan al zo lang?"

"Ik ken je al van voor je geboorte," antwoordde Bajiri.

"Waarom weet ik daar dan niets meer van?" vroeg het Zieltje verbaasd.

"Dat hoort bij het spel dat je speelt hier op Aarde," zei Bajiri. "In het begin van je leven vergeet je bijna alles van Thuis en van wie je werkelijk bent. Dit is zo afgesproken. Het is dan de bedoeling dat je je dit alles, als je wat ouder wordt, beetje bij beetje weer begint te herinneren. Helaas gebeurt dit niet zo vaak en zeker niet zo uitgebreid als dat bij jou het geval is. Daarom voel jij je ook vaak zo eenzaam, omdat je dit gevoel van Thuis met bijna niemand kunt delen. Daar gaan we nu verandering in brengen als je wilt en ik ga je daarbij helpen. Als je er tenminste voor kiest om hier te blijven."

Het Zieltje keek haar verschrikt aan. "Is dit nu het moment waarop ik definitief moet kiezen?"

"Jazeker," antwoordde Bajiri. "Diep van binnen wil ik graag hier blijven," zei het Zieltje toen, "maar ik heb steeds zo'n ontzettende heimwee naar Huis!"

"Dan wordt het dus tijd dat je Thuis hier op Aarde gaat creëren, zodat je geen heimwee meer hoeft te hebben."

"Kan dat dan?" vroeg het Zieltje verbaasd.

"Natuurlijk kan dat," zei Bajiri lachend. "De vraag is alleen, wil je dat?"

"Ik zou dat dolgraag willen," zei het Zieltje opgewonden. "Ik voel ook dat ik hier op Aarde nog zoveel goeds kan doen, maar ik weet alleen niet zo goed hoe."

'Als je wilt kan ik je daar wel bij helpen,' zei Bajiri. 'Hoe kan je mij dan helpen?' vroeg het Zieltje.

'Nou, het is eigenlijk heel simpel, als jij jezelf voor mij openstelt dan zul je mijn tekens vanzelf herkennen.

Ik zal je ook gaan leren om weer contact te krijgen met je Hogere Zelf. Dit is het deel van jou, dat niet in je lichaam paste en dat Thuis is achtergebleven.

Dit deel kun je altijd om raad vragen. Probeer het maar gewoon en denk er niet teveel bij na. Er zullen echt nog wel moeilijke momenten voor je komen, maar als je gewoon je gevoel volgt dan zit je altijd goed.'

Het Zieltje kreeg weer helemaal vertrouwen in zichzelf en in het leven. Vol overgave en met heel haar hart maakte ze nu de keuze om toch nog langer op Aarde te blijven en ook echt van het leven te gaan genieten.

En voor het eerst voelde ze zich prettig in haar lichaam.

Bajiri was zo ontzettend trots op haar en het Zieltje beloofde haar dat ze steeds om hulp zou vragen wanneer ze dat nodig had.

En vol vertrouwen ging ze de rest van haar leven tegemoet.

Het grote verdriet

De jaren daarna voelde het Zieltje zich een stuk beter. Ze wist dat ze nooit meer alleen was en dat ze, als ze dat wilde, altijd contact kon opnemen met Bajiri.

Ze begon zich ook weer wat meer open te stellen voor andere mensen en zo maakte ze steeds meer vrienden. Op één of andere manier straalde ze iets uit wat mensen aantrok, al wisten die niet precies wat het was. Het was gewoon de energie van Thuis die om het Zieltje heen hing, omdat ze zich daar steeds meer van ging herinneren. Ook voelde ze veel liefde voor alles en iedereen om zich heen en ook dat straalde ze uit.

Op een dag ontmoette ze een heel bijzondere man. Op het moment dat ze elkaar voor het eerst aankeken was er een soort van herkenning. Ze groeiden steeds meer naar elkaar toe en hadden het heel erg fijn samen. Het bijzondere was dat deze man zich ook heel veel van Thuis kon herinneren en daar ook heel veel moeite mee had gehad. Samen konden ze uren praten over wat ze voelden en dachten en op een dag vertelde het Zieltje hem zelfs over Bajiri. Ze was even bang dat hij haar zou uitlachen, maar hij was alleen maar onder de indruk.

Na een tijdje besloten ze te gaan trouwen en ze waren heel gelukkig met elkaar. Het Zieltje had vaak contact met Bajiri en samen hadden lange gesprekken met elkaar over Thuis.

Enkele jaren later kreeg het Zieltje een sterk verlangen naar een kindje. Ze besloten te proberen om een gezinnetje te gaan stichten. Een lange tijd ging voorbij en tot het Zieltjes grote verdriet lukte het maar niet om zwanger te worden. Ze liet zich helemaal onderzoeken en kreeg te horen dat het voor haar helaas onmogelijk was om kinderen te krijgen. Ze was hier ontzettend verdrietig van en werd hierdoor heel erg depressief. Het oude verlangen naar Huis werd weer steeds heftiger en weer begon ze zichzelf terug te trekken.

Ook vervaagde het contact met Bajiri, gewoon omdat ze dit helemaal vergat. Helaas kreeg ze ook weinig steun van haar man. Die begreep haar verdriet niet zo. Zijn verlangen naar kinderen was nooit zo erg groot geweest en eigenlijk was hij stiekem zelfs een beetje opgelucht dat het niet gelukt was. Hij ergerde zich ook steeds meer aan haar verdriet en werd steeds botter en gemener tegen haar.

Vele avonden zat het Zieltje alleen en ongerust op hem te wachten, wanneer hij weer eens laat thuiskwam. En als hij er dan eindelijk was, mocht ze niets vragen en ging hij zwijgend naar bed. Het Zieltje werd steeds ongelukkiger.

Op een dag kwam ze thuis en zag ze dat haar man al zijn spullen aan het inpakken was. "Wat ben je nu aan het doen?" vroeg ze verbaasd.

"Ik ga bij je weg," antwoordde haar man, "ik heb een andere vrouw ontmoet en ik ben stapelgek op haar. Ik heb meer dan genoeg van jouw gejammer!"

"Je kunt me toch niet zomaar in de steek laten," zei het Zieltje geschrokken.

"Oh nee, dan moet je maar eens goed opletten," beet haar man haar toe.

Hij sloot zijn koffer en met een triomfantelijke grijns op zijn gezicht liep hij naar de voordeur en verdween zonder nog maar iets te zeggen uit haar leven.

Snikkend gooide het Zieltje zich op haar bed en bleef daar de hele dag liggen, tot ze doodmoe eindelijk in slaap viel. Toen ze weer wakker werd, was het al donker buiten. Ze stond met tegenzin op en deed de lampen aan. Toen drong het weer in alle hevigheid tot haar door wat er was gebeurd. Weer barstte ze in tranen uit.

"Hoe kan hij mij dit nou toch aandoen," dacht ze intens verdrietig. "We begrepen elkaar zo goed in het begin. Wat is er toch met ons gebeurt en hoe kan het toch dat hij ineens zo gemeen en egoïstisch is geworden. Ik snap er helemaal niets van."

Plotseling werd de kamer fel verlicht en toen ze opkeek zag ze dat Bajiri glimlachend naar haar stond te kijken. "Wat sta je daar nou te lachen," zei het Zieltje boos. "Weet je wel wat er gebeurd is?"

"Jazeker, weet ik dat," antwoordde Bajiri. "Ik ben hier ook om je te helpen."

"Nou ik weet niet of ik daar nog wel in geloof," zei het Zieltje kribbig. "Veel hulp heb ik de laatste tijd niet van je gehad, wel? Het lijkt wel dat wanneer ik jou het hardste nodig heb, jij er juist niet blijkt te zijn."

Bajiri glimlachte nog steeds en zei: "Heb jij mij op die momenten ook om hulp gevraagd? Je weet toch dat ik nooit zomaar iets mag doen, zonder dat je daar om vraagt. Weet je nog dat ik je dat een tijdje geleden heb uitgelegd?"

Even was het Zieltje stil en toen herinnerde ze zich het weer. Dat was ook zo.

Maar het leek wel dat wanneer ze zich rot of verdrietig voelde, ze dan helemaal vergat dat ze Bajiri om hulp kon vragen, ze dacht er gewoon niet aan!

"Dat komt," zei Bajiri, "omdat je op dat moment weer even helemaal vergeet wie je werkelijk bent en waar je eigenlijk vandaan komt. Je concentreert je dan helemaal op het mens zijn en alle ellende die je op dat moment voelt. Dat geeft niets, maar daarom ben ik nu hier om je er weer even aan te herinneren."

"Oh Bajiri," zuchtte het Zieltje, "mijn leven is zo'n puinhoop en ik voel me zo bedrogen en eenzaam. Hoe kan hij mij dit aandoen. Hoe kan iemand toch zo gemeen zijn."

En weer begon ze hartverscheurend te snikken. Bajiri streelde haar vol liefde over haar haren en hield haar dicht tegen zich aan. Weer voelde het Zieltje een enorme golf van liefde door zich heengaan. Dit gevoel kreeg ze altijd als Bajiri haar aanraakte. Langzaam begon ze wat te kalmeren en ze voelde hoe haar ogen steeds zwaarder werden.

De herinnering

“Ga maar lekker slapen,” zei Bajiri zacht, “dan gaan we samen een reis maken en zal ik je iets heel bijzonders laten zien als je dat wilt.” Het Zieltje knikte en viel toen in een hele diepe slaap.

Toen ze wakker werd, zag ze dat ze in een hele andere ruimte was. Dit was niet haar slaapkamer! Even raakte ze in paniek, maar toen zag ze dat Bajiri naast haar stond. “Vertrouw me maar,” zei Bajiri, “ik ga je nu iets laten zien wat heel belangrijk voor je kan zijn. Ga je met me mee?”

Het Zieltje pakte voorzichtig de hand van Bajiri en zo liepen ze samen rond in een gebouw dat haar op één of andere manier bekend voorkwam. Het leek wel alsof ze hier eerder was geweest. Toen stopte Bajiri en opende een deur. Samen liepen ze naar binnen en het Zieltje keek haar ogen uit. Het was echt een schitterende kamer waar ze zich nu in bevonden. Overall lagen kussens in pasteltinten die het Zieltje nog nooit gezien had en er scheen een betoverend licht. Eén muur van de kamer leek wel op een supergroot beeldscherm. Vragend keek het Zieltje naar Bajiri.

“Ga maar lekker zitten,” zei deze, “dan gaan we samen naar iets bijzonders kijken.” Nieuwsgierig ging het Zieltje op één van die heerlijke kussens zitten. Verwachtigvol keek ze naar het grote beeldscherm. Het licht dimde langzaam en plotseling zag het Zieltje zichzelf op het scherm. Alleen zag ze er heel anders uit. Ze had geen mensenlichaam en ze had een stralend wit licht om zich heen. Toch herkende het Zieltje zichzelf. Ze zag dat ze samen met samen met andere zielen in een kamer zat en het leek wel alsof ze aan het vergaderen waren. Ze zag dat zij het middelpunt van de groep was en ze hoorde dat er rollen verdeeld werden.

“Het lijkt wel op een voorbereiding van een toneelstuk,” zei het Zieltje tegen Bajiri, die naast haar zat. “Dat klopt ook,” zei Bajiri, “dat heb je goed gezien. Het is de voorbereiding op een heel bijzonder toneelstuk met een heel bijzondere hoofdrolspeler.”

“Wie is dat dan?” vroeg het Zieltje nieuwsgierig.

“Kijk maar eens goed,” lachte Bajiri.

Toen ze een poosje naar het scherm had gekeken keek het Zieltje Bajiri verbaasd aan. “Het lijkt wel of ik de hoofdrol ga spelen,” zei ze verlegen.

Bajiri barste in lachen uit. “Hèhè,” zei ze, “heb je het eindelijk door?”

“Wat is dit dan voor een toneelstuk?” vroeg het Zieltje, “en die andere personen komen mij zo bekend voor.”

“Wat je hier ziet,” antwoordde Bajiri, “is de grote voorbereiding op het toneelstuk van jouw leven op Aarde.”

“Hier snap ik niets van,” zei het Zieltje, “mijn leven is toch geen toneelstuk?”

“Als je het vanuit je mensenleven bekijkt dan zie je dat ook niet zo,” zei Bajiri, “maar als je het op zielsniveau bekijkt, zul je begrijpen dat het echt zo is. Probeer het maar eens.”

Het Zieltje keek nog eens goed naar het scherm en ze moest toegeven dat dit alles haar toch wel erg bekend voorkwam. Ze wilde weer iets zeggen tegen Bajiri, maar die wees opgewonden naar het scherm en zei: “Nu moet je heel goed opletten. Wat je nu gaat zien is heel belangrijk voor je.”

Het Zieltje keek snel weer naar de film die zich voor haar afspeelde. Ze zag dat er iemand gezocht werd om de rol van haar ‘vijand’ te spelen. Eerst gebeurde er niets, maar toen stond er opeens een prachtige ziel op die haar vaag bekend voorkwam en ze zag hoe deze instemde met deze moeilijke rol. Ze zag dat deze ziel ontzettend veel liefde naar haar uitstraalde en ze zag ook dat ze elkaar omhelsden en hoe ze hem bedankte. Ze hoorde ook dat ze deze ziel plechtig beloofde dat ze zich altijd zou herinneren dat deze dit puur uit liefde voor haar deed, zodat zij de levensles van vertrouwen zou kunnen leren op Aarde. Op het

moment dat hij haar pijn zou moeten doen, zoals ze afgesproken hadden, zou ze proberen om zich te herinneren wie hij werkelijk was en wat hij voor haar deed.

Plotseling ging er een enorme schok door haar heen. Ineens wist ze wie die geweldige ziel was. Stom verbaasd keek ze Bajiri met grote ogen aan.

"Dit kan niet waar zijn," stamelde ze, "dit is mijn man!"

Bajiri glimlachte vol liefde naar haar.

"Dat klopt," zei ze toen, "ik wilde je dit heel graag laten zien om je te helpen je dit alles weer te herinneren, zodat je met andere ogen kunt kijken naar de hele situatie waar je nu zoveel verdriet van hebt. En ook om je te laten zien waarom je man dit op zielsniveau heeft gedaan."

"Oh, dankjewel," zei het Zieltje met tranen in haar ogen. "Dit betekent zoveel voor mij. Ik voel dat dit mijn leven gaat veranderen!"

Toen herkende ze ineens ook al die andere zielen op het scherm. Het waren haar vader en haar moeder. En ze zag ook haar broer en zus en alle anderen die een belangrijke rol speelden in haar leven. Ze was Bajiri zo ontzettend dankbaar dat ze dit mocht zien. Ze voelde en wist ineens weer hoe alles precies zat en waar ze vandaan kwam en wat haar taak op Aarde was.

Ze werd er helemaal opgewonden van en verlangde er zelfs weer naar om terug te keren naar haar lichaam. Ze wist nu echt zeker dat ze nergens bang voor hoefde te zijn en dat ze uiteindelijk altijd weer naar Huis terug zou keren.

Ze was vastbesloten om haar leven op Aarde goed af te maken en zoveel mogelijk licht en liefde uit te stralen naar alles en iedereen waarmee ze in contact zou komen. Ze voelde nu heel duidelijk dat dit haar doel was en er daalde een enorme rust en vrede over haar heen. Ze voelde hoe ze langzaam weer weggleed in een diepe slaap en gaf zich daar aan over.

Toen ze weer wakker werd zag ze dat ze weer in haar eigen bed lag.

Bajiri was nergens te bekennen, maar ze herinnerde zich nog alles van haar reis die nacht en opgewonden en blij sprong ze uit haar bed. Voor het eerst sinds lange tijd had ze weer zin in de nieuwe dag die voor haar lag. En ze wist wat haar te doen stond.

De golf van liefde

Het eerste wat ze die dag deed was haar man opbellen. Ze hoorde hoe hij aarzelend opnam. Vrolijk begroette ze hem en ze vroeg of ze met hem iets kon afspreken, zodat ze even konden praten. Ze hoorde de verbazing in zijn stem, maar hij stemde toe. Hij zou die middag naar haar toekomen. Toen hij binnenkwam, zag hij dat er iets veranderd was aan haar. Hij wist niet precies wat, maar ze zag er helemaal niet verdrietig of boos uit. Hij snapte er niets van.

Ze gingen op de bank zitten en het Zieltje keek hem diep in zijn ogen. Toen zag ze het voor het eerst heel duidelijk. Ze kon recht in zijn ziel kijken en zag het schitterende wezen dat hij in werkelijkheid was.

"Ik wil je bedanken," zei ze toen. "Jij hebt de zware taak op je genomen om mij mijn levensles vertrouwen te leren. Ik heb veel te veel op jou geleund en had weinig vertrouwen in mezelf. Nu heb ik geleerd dat het voor mij het allerbelangrijkste is om op mezelf te vertrouwen en niet afhankelijk te zijn van jou. Dit was voor mij een belangrijke les!" Hij keek haar aan alsof ze gek was geworden. "Gaat het wel goed met je?" vroeg hij bezorgd. "Ja hoor," antwoordde het Zieltje, "ik wil je heel graag een verhaal vertellen." Toen vertelde ze hem van het bezoek van Bajiri en wat ze die nacht allemaal had meegemaakt en gezien.

Hij zat met open mond naar haar te luisteren. Diep van binnen voelde hij iets trillen en besepte dat er echt iets bijzonders gebeurd was met haar. Toen ze het hele verhaal had verteld, zei ze: "Daarom wil ik nu mijn belofte aan jou nakomen. Ik wil je zeggen dat ik me écht herinner wie je werkelijk bent en wat voor een geweldig cadeau je me gegeven hebt. Ik ben je hier ontzettend dankbaar voor, dat je dit allemaal voor mij hebt willen doen. En ik vergeef je met heel mijn hart."

Hij wist niet echt wat hij moest zeggen en hij kon haar alleen maar aanstaren. Ze keek hem nogmaals diep in zijn ogen en toen opeens zag hij het ook.

Het leek wel alsof hij uit zijn lichaam werd getild, en hij voelde een enorme golf van liefde door zich heen stromen. Hij zag nu ook de schitterende ziel die ze in werkelijkheid was en hij herinnerde zich ook ineens weer alles van Thuis. Na een tijdje werd de betovering verbroken en voelde hij zich langzaam terugzakken in zijn lichaam.

Maar hij voelde nog steeds een enorme liefde voor haar. Hij zag in haar ogen dat zij hetzelfde voelde voor hem. Ze omhelsde elkaar en ze voelden zich allebei ontzettend dankbaar voor deze schitterende ervaring.

Ze besloten om het samen nog een keer te proberen, en ze waren er allebei vast van overtuigd dat het nu goed zou gaan. Ze besepte tenslotte nu samen wie ze werkelijk waren en waar ze vandaan kwamen. Ze namen zich allebei heilig voor om dit ook nooit meer te vergeten.

Zo ging er weer een aantal jaren voorbij. Ze waren intens gelukkig. Het Zieltje kreeg heel vaak bezoek van Bajiri en ze had ook geleerd om, wanneer ze zich rot of eenzaam voelde, Bajiri om hulp te vragen. Vaak nam deze haar in haar slaap mee op reis naar Huis. In het begin durfde ze dit aan niemand te vertellen, maar Bajiri moedigde haar aan om dit toch te doen. Zo zou ze anderen ook kunnen helpen zich te gaan herinneren wie ze werkelijk waren en waar ze vandaan kwamen en dat ze helemaal niet bang hoefden te zijn voor de dood. Dit was alleen maar een terugkeer naar Huis.

Voorzichtig begon het Zieltje dus al haar ervaringen aan de mensen om zich heen te vertellen.

Tot haar verbazing merkte ze dat iedereen met grote belangstelling naar haar luisterde en er alles over wilde horen. Ze merkte dat steeds meer mensen naar haar toekwamen en haar om raad vroegen.

Ze voelde zoveel liefde voor al deze mensen die ze herkende als al die lieve zielen die ze tijdens haar reis met Bajiri had gezien. Op een dag besloot ze om al haar ervaringen te gaan opschrijven en er een boek van te maken, zodat het mensen meer zou bereiken.

En dat gebeurde ook. Het boek werd in alle talen vertaald en ging de hele wereld over. Steeds meer mensen gingen zich herinneren wie ze werkelijk waren, namelijk een liefdevolle ziel in een menselijk lichaam. En dat ze hier op Aarde alleen maar een spel aan het spelen waren met als doel de sluier van vergetelheid zo dun mogelijk te maken en zoveel mogelijk liefde en licht te verspreiden onder elkaar.

Zo creëerde het Zieltje een golf van liefde en verminderde ze ook bij veel mensen de angst voor de dood. Steeds meer mensen begrepen dat de dood niet echt bestaat, dat het eigenlijk een sprookje is. Het is gewoon een terugkeer naar Huis en je verandert alleen maar van vorm. Een ziel kan nooit sterven en liefde ook niet. Zo verwezenlijkte ze haar doel hier op Aarde, zoals ze Thuis had afgesproken. Bajiri was trots op haar en hielp haar waar ze kon.

Zo ging het leven van het Zieltje verder en op de dag dat ze 74 jaar werd, voelde ze dat het niet heel lang meer zou gaan duren voordat ze weer naar Huis zou gaan. Dit maakte haar helemaal niet verdrietig, want ze wist dat haar taak op Aarde klaar was. Bovendien wist ze maar al te goed hoe geweldig het was om naar Huis te gaan en ze verheugde zich er enorm op. Haar lieve man was haar enkele jaren geleden al voor gegaan. Ook hij bezocht haar nog regelmatig als ze sliep, en vertelde haar alles over zijn belevenissen Thuis. Rustig wachtte ze af wat er zou gaan gebeuren.

Weer naar Huis

Op een nacht werd het Zieltje plotseling wakker. Toen ze haar ogen opende, zag ze dat Bajiri aan haar bed stond. Ze straalde nog meer dan anders. "Oh," vroeg het Zieltje opgewonden, "gaan we weer op reis?"

Bajiri glimlachte geheimzinnig. "Ja," zei ze toen, "we gaan zeker weer op reis, maar deze keer wordt het een hele bijzondere reis!"

"Waar gaan we dan naartoe?" vroeg het Zieltje nieuwsgierig. "We gaan weer naar Huis," antwoordde Bajiri, "alleen wordt het deze keer een enkele reis."

Ze keek het Zieltje stralend aan.

Het duurde even tot het door het Zieltje heendrong wat Bajiri zei. Plotseling keek ze haar opgewonden aan en zei: "Is dit het moment dat ik echt naar Huis ga en niet meer terug hoeft te keren in dit lichaam?"

"Jazeker," lachte Bajiri blij, "ik ga je nu meenemen naar Huis. Je leven hier op Aarde zit er nu echt op en je hebt het zo goed gedaan. Je kunt echt trots op jezelf zijn."

Het Zieltje werd helemaal warm van binnen en voelde weer de liefde van Bajiri naar zich toe stromen.

"Ben je er klaar voor?" vroeg Bajiri toen aan haar.

"Ik denk het wel," zei het Zieltje.

Ze voelde dat ze toch wel een beetje zenuwachtig was.

"Ga maar weer rustig liggen," zei Bajiri, "je hoeft niet bang te zijn want ik blijf zoveel mogelijk bij je. Het verlaten van je lichaam is alleen maar een heerlijk bevrijdend gevoel. Dit zal heel anders zijn dan het moment waarop je in je lichaam kwam. Vertrouw me maar."

Het Zieltje ging weer liggen en wachtte rustig af op wat er komen ging.

Plotseling voelde ze zich heel raar. Ze voelde zich steeds lichter voelen en als vanzelf verliet ze haar lichaam. Ze zweefde boven haar lichaam en keek er verbaasd naar. Het lag er zo rustig en vredig bij. Ze werd ineens heel emotioneel en bedankte haar lichaam voor alles. Ze keek om zich heen of ze Bajiri ergens zag, maar die was nergens te bekennen. "Nou, mooi is dat," dacht het Zieltje, "ze zou toch bij me blijven." Toen hoorde ze de stem van Bajiri die zei: "Lieverd, dit stukje moet je alleen doen. Vertrouw me maar gewoon en ga naar het licht. Je zult me snel genoeg weer zien."

Het Zieltje keek rond of ze ergens een licht kon ontdekken, maar ze zag helemaal niets.

Of toch, voor zich zag ze ineens een soort gang of tunnel en heel in de verte was een piepklein puntje licht wat haar aandacht trok. Als vanzelf zweefde het Zieltje naar de tunnel.

Toen ze eenmaal in de tunnel was, voelde ze hoe ze ineens met een enorme vaart door de tunnel heen schoot. Even schrok ze hiervan, maar toen hoorde ze weer de stem van Bajiri: "Vertrouw me maar!"

Ze zag hoe het puntje licht steeds groter en groter werd naarmate ze dichterbij kwam. Het zelfs een enorm grote bol. Het was het mooiste licht dat het Zieltje ooit had gezien. Ze voelde hoe ze steeds sneller ernaar toe getrokken werd.

Toen ze aan het einde van de tunnel was gekomen stond ze pal voor het schitterende licht. Ze werd er helemaal door overweldigd.

"Toe maar," hoorde ze Bajiri fluisteren, "ga maar."

Even aarzelde het Zieltje maar toen deed ze haar ogen dicht en stapte ze recht in het stralende licht.

Toen ze haar ogen weer opende, keek ze verwonderd om zich heen. Wat was het hier mooi! Overal zag ze de mooiste bloemen en het groenste gras dat ze ooit had gezien. Vogeltjes en vlinders fladderen vrolijk om haar heen en alles leek wel doordrenkt met het schitterende licht dat ze in de tunnel had gezien.

Ze ging in het heerlijke gras zitten en nam alles genietend in zich op. Plotseling zag ze dat Bajiri naast haar zat. "Welkom Thuis lieverd," zei deze met tranen in haar ogen. "Wat fijn dat je er weer bent."

"Dus dit is Thuis," zei het Zieltje verbaasd. "Wat is het hier geweldig. Ik ga hier echt nooit meer weg, dat zweer ik!"

Bajiri glimlachte alleen maar.

Toen vroeg het Zieltje: "Wat is er eigenlijk zojuist allemaal met me gebeurd en wat was dat voor een tunnel met dat schitterende licht, ik werd er helemaal naartoe getrokken."

"Ik zal het je uitleggen," antwoordde Bajiri. "Het licht dat je zag aan het einde van de tunnel was de energietrilling van Thuis. Daarom werd jij er als vanzelf naartoe getrokken. De reis door de tunnel was nodig om het lange trillingsniveau dat je had op Aarde, weer helemaal te verhogen en aan te passen aan de energietrilling van Thuis. Dit moet een ziel altijd helemaal alleen doen. Als je aan het einde van de tunnel bent gekomen, zie je alleen nog maar het licht. Het is, zeg maar, de ingang naar Huis. Op het moment dat je in het licht stapt, word je meteen weer helemaal herenigd met je Hogere Zelf. Dit is niet het deel van jou dat Thuis was gebleven omdat jouw energie niet helemaal in je lichaam paste, weet je nog? Nu is je energie weer helemaal compleet, zodat je de trilling van Thuis weer aankan. Snap je het een beetje?"

Het Zieltje knikte en zei: "Wat geweldig allemaal, en wat een heerlijk gevoel om Thuis te zijn. Dit is totaal niet te vergelijken met het indalen in een lichaam, wat ik echt afschuwelijk vond en wat ik nooit meer wil meemaken! Maar dit is zo'n geweldig gevoel, ik kan het gewoon niet uitleggen. Oh, als de mensen op Aarde dit gevoel maar voor een paar seconden konden beleven, dan zou er echt niemand meer bang hoeven te zijn voor de dood. De dood bestaat helemaal niet, het is echt een sprookje. Het is niets anders dan een terugkeer naar Huis. Het is gewoon fantastisch!"

Het weerzien

Zo bleef het Zieltje een poosje genieten van het gevoel weer Thuis te zijn. Toen zei Bajiri, "Kom, dan gaan we weer verder." Het Zieltje stond op en samen liepen ze door een schitterend bloemenveld. Alles was zo geweldig mooi en het leek wel of alles liefde uitstraalde. Het Zieltje voelde zich steeds lichter en gelukkiger worden.

In de verte zag het Zieltje een open plek en het leek wel of daar allemaal zielen waren. Ze kon het nog niet zo goed zien maar ze voelde ineens een enorme opwinding van binnen. Ze kreeg de neiging om te gaan rennen.

"Toe maar," lachte Bajiri, "ga maar."

Als vanzelf werd het Zieltje naar de open plek toegetrokken.

Toen ze daar was slaakte ze een kreet van vreugde. Daar stond haar man haar met open armen op te wachten en ze zag ook haar ouders en opa en oma en al die andere lieve zielen die haar al eerder waren voorgegaan naar Huis.

Vol vreugde omhelsde ze iedereen, oh wat was het fijn om ze weer te zien. Iedereen lachte en praatte door elkaar heen. Het was één groot feest van herkenning.

"Wat fijn dat je weer Thuis bent," zeiden haar ouders vol liefde. "Je hebt het zo goed gedaan en dan te bedenken dat het je allereerste leven op Aarde was."

"Nou," zegt het Zieltje vol overtuiging, "ook meteen mijn laatste hoor. Ik ga echt nooit meer terug. Die fout maak ik niet nog eens. Het is zo geweldig om weer Thuis te zijn. Ik ga hier nooit meer weg!"

De andere zielen keken elkaar betekenisvol aan en lachten, maar het Zieltje zag het niet. Vol liefde liep ze weer naar haar man. Ze omhelsde hem innig en zei: "Ik zal nooit vergeten wat jij voor mij gedaan hebt op Aarde. Het was een moeilijke les voor mij, maar voor jou was het nog veel moeilijker. Zo'n liefdevolle ziel die iemands 'vijand' wil spelen, daar is veel moed voor nodig. Dankjewel met heel mijn hart."

"Ik heb het met veel liefde voor jou gedaan," antwoordde haar man glimlachend.

Ze keken elkaar diep in de ogen en wisten dat ze voor eeuwig een speciale band zouden hebben.

Plotseling voelde het Zieltje zich doodmoe worden. Bajiri kwam naar haar toe en zei: "Ga je met me mee, het is tijd om weer verder te gaan."

Het Zieltje keek geschrokken naar Bajiri en zei: "Maar ik wil helemaal niet gaan, ik wil hier blijven bij al deze lieve zielen, die zo veel voor mij betekenen."

"Het is ook maar een tijdelijk afscheid," antwoordde Bajiri haar geruststellend, "je gaat nu een poosje uitrusten en daarna zien jullie elkaar weer."

Het Zieltje moest inderdaad toegeven dat ze erg moe was en de gedachten dat ze ergens lekker kon uitrusten was ook wel erg aantrekkelijk. "Goed dan," zei het Zieltje, "ik zeg even gedag en dan ga ik met je mee."

Ze omhelsde iedereen nog een keer vol liefde en pakte toen de uitgestoken hand van Bajiri. Samen gingen ze weer op weg, uitgezwaaid door alle zielen die in het leven van het Zieltje op Aarde een belangrijke rol hadden gespeeld.

Toen ze weer een poosje gelopen hadden, kwamen ze bij een schitterend gebouw aan.

Het was helemaal wit met gouden koepels, en omringd met prachtige tuinen.

Het leek wel of dit gebouw vibreerde van het stralende licht, dat ze overal zag en voelde. Het was werkelijk oogverblindend.

Ze liepen door een gouden poort naar binnen. Overal waar het Zieltje keek, zag ze stralende wezen die iets weg hadden van verpleegsters.

"Waar ben ik nu?" vroeg ze aan Bajiri. "Het lijkt wel een soort ziekenhuis."

"Het is geen ziekenhuis," antwoordde Bajiri, "het is een soort rusthuis voor alle Zielen die net zijn teruggekeerd van de Aarde. Hier kun je heerlijk uitrusten en bijkomen van je grote avontuur."

"Hoe lang moet ik hier dan blijven?" vroeg het Zieltje.

"Tot je uitgerust bent," lachte Bajiri vrolijk. "Dat is voor iedere ziel verschillend, het hangt er heel erg vanaf hoe zwaar je leven op Aarde is geweest en hoe je stervensproces is verlopen. Ik denk dat het met jou niet zo heel erg lang zal duren, maar neem lekker de tijd die je nodig hebt. Geniet er maar lekker van, je zult hier heerlijk vertroeteld worden."

"Blijf jij ook hier?" vroeg het Zieltje.

"Nee," antwoordde Bajiri, "maar ik kom je zo vaak mogelijk opzoeken. Je hoeft maar aan me te denken en ik ben er." Eigenlijk wilde het Zieltje niet dat Bajiri wegging, maar ze voelde zich toch wel heel erg moe en verlangde ernaar om even heerlijk te kunnen uitrusten.

Ineens stond er een liefdevolle verpleegster voor haar. "Ga je met me mee?" vroeg ze aan het Zieltje, "dan breng ik je naar je kamer."

Het Zieltje omhelsde Bajiri nog een keer stevig en ging toen nieuwsgierig mee.

De terugblik

Ze werd naar een prachtige kamer gebracht. Alles was er zachtroze en er was een heerlijk bed met een soort koepel van gouden licht eromheen.

Het bed had geen poten en zweefde een eindje boven de grond. "Wat is dat?" vroeg het Zieltje aan de verpleegster. "Het licht dat je ziet, is een speciale helende energie. Als je daar gaat liggen dan zul je weer helemaal opgeladen worden met de krachtige energie van Thuis. Zo kom je weer helemaal tot jezelf, zodat je weer verkwaamt en vol energie verder kunt. Probeer het maar."

Het Zieltje liep naar het bed en ging er voorzichtig op liggen. Ze voelde hoe ze helemaal omringd en doordrenkt werd met het gouden licht. Het was een heerlijk gevoel. Ze sloot haar ogen en gaf zich er helemaal aan over. Zachtjes sloop de verpleegster de kamer uit en sloot glimlachend de deur.

Steeds als het Zieltje wakker werd, dan was Bajiri bij haar. Ze hoefde maar even aan haar te denken en dan was ze er weer. Ze was zo gelukkig met haar vertrouwde en liefdevolle aanwezigheid. Soms ging ze even de rustkamer uit om met Bajiri in de prachtige tuinen te wandelen.

Ze zag daar ook andere zielen, begeleid door hun beschermengel of gidsen. Ze straalden allemaal van geluk. Maar de meeste tijd bracht ze door in haar kamer. Ze vond het heerlijk om in het gouden licht te liggen en voelde hoe ze helemaal opgeladen werd.

Zo ging er een tijd voorbij. Het Zieltje merkte dat het leven op Aarde toch wel veel van haar gevegd had.

Maar op een dag werd ze wakker en wist ze dat ze nu helemaal klaar was om weer verder te gaan.

Ze dacht aan Bajiri en ja hoor, daar was ze alweer. "Zo," zei ze tegen het Zieltje, "ben je zover?"

"Ik denk het wel," antwoordde het Zieltje.

"Goed," zei Bajiri, "dan gaan we weer verder,"

Het Zieltje bedankte de verpleegster die zo goed voor haar gezorgd had en omhelsde haar liefdevol. Samen met Bajiri liep ze weer naar buiten door de gouden poort. "Waar gaan we nu heen?" vroeg ze.

"We gaan nu naar de plek waar het allemaal begonnen is," antwoordde Bajiri.

"Weet je nog dat we, voordat je naar de Aarde ging, in een grote zaal waren waar jij je leven hebt uitgekozen en waar we de rollen hebben verdeeld?"

Het Zieltje kon zich er vaag iets van herinneren. Ze wist nog wel dat het een heel bijzondere plek was geweest.

"Als we er zijn, dan weet je het vast wel weer," glimlachte Bajiri.

Na een tijdje kwamen ze bij een grote berg aan. Bovenop de berg stond weer een schitterend gebouw. Ook dit gebouw had een enorme gouden koepel. Het was ook weer omringd met prachtige tuinen. Toen ze naar binnen gingen herinnerde het Zieltje zich plotseling alles weer. Ze zag weer de enorme fontein met het sprankelende, heldere water en vissen met de mooiste kleuren. Ze was hier inderdaad eerder geweest. Hier was haar grote avontuur begonnen.

Ze herinnerde zich weer de enorme filmzaal en hoe ze naar voren was gelopen toen ze de film over haar leven zag. Ook herinnerde ze zich weer dat ze met andere zielen afspraken had gemaakt over de rollen die ze zouden gaan spelen in haar leven op Aarde.

Ze keek naar Bajiri en vroeg: "Wat gaan we hier eigenlijk doen?"

"Ik breng je zo meteen weer naar een soort filmzaal. Alleen deze is niet zo groot als die jij je herinnert. Het is eigenlijk een privé-zaaltje. Hier zul jij je levensfilm gaan zien. Alles wat je gedaan en meegemaakt hebt tijdens je leven op Aarde zul je hier terug zien. Maar het zal

niet op een gewone manier zijn. Je zult alles op verschillende manieren gaan herbeleven. Je zult niet alleen voelen hoe dit allemaal voor jou is geweest, maar ook voor al diegenen die een rol hebben gespeeld in de gebeurtenis die je op dat moment zult zien. Dit is nodig om voor jezelf een overzicht te krijgen hoe jij je leven op Aarde geleefd hebt en wat voor invloed alles heeft gehad, niet alleen voor jou, maar ook voor al je medespelers. Zo kun je dan je leven op Aarde op een goede manier afsluiten."

"Oh, wat spannend," riep het Zieltje enthousiast.

"Ik kan haast niet wachten. Ik ben zo benieuwd wat ik te zien ga krijgen. Blijf jij wel bij me?" vroeg ze aan Bajiri.

"Alleen als jij dat wilt," antwoordde deze.

"Ja, heel graag," zei het Zieltje.

"Goed, dan breng ik je nu naar het zaaltje toe. Ga je mee?"

Ze kwamen bij een mooie kleine ruimte aan. Er stonden twee gemakkelijke stoelen en aan de wand hing een soort filmdoek. Ze gingen zitten en langzaam doofde het licht.

Voor zich zag het Zieltje heel haar leven op Aarde langskomen. Ze zag weer hoe ze samen met Bajiri naar de Aarde zweefde en hoeveel weerstand ze gevoeld had op het moment dat ze in haar lichaam moest indalen. Ze kreeg het er weer helemaal benauwd van. Ze vond het niet prettig om dit weer terug te zien en vooral ook te voelen. Ook beleefde ze weer haar geboorte, haar eenzame jeugd, haar ongeluk en de verwarrende gevoelens die daar op volgde. Ze zag ook weer de ontmoeting met haar man en het verdriet dat ze had gehad toen ze ontdekte dat ze geen kinderen kon krijgen, Ook het moment dat haar man haar verlaten had, herbeleefde ze weer helemaal.

Ze zag ook hoe ze samen met Bajiri terug mocht kijken naar het moment van de verdeling van de rollen. En hoe ze zag dat haar man ervoor gekozen had om haar 'vijand' te spelen, omdat hij zoveel van haar hield.

Ze voelde nu zelf met heel haar wezen hoe moeilijk dit voor hem geweest was en ze had een groot respect voor hem. Ze zag ook weer het moment waarop ze haar man had vergeven en hoe belangrijk dit was geweest voor de rest van haar leven. Zo doorleefde ze weer heel haar leven tot het moment waarop ze in de tunnel was en het grote licht in was gestapt.

Toen de film was afgelopen, zuchtte het Zieltje diep. "Dit was wel heel heftig," zei ze tegen Bajiri. "Maar ook wel heel mooi om alles zo nog eens te mogen beleven."

'En hoe kijk je nu terug op je leven op Aarde?' vroeg Bajiri aan haar.

"Is het een beetje zoals je verwacht had of niet?"

"Nee," zei het Zieltje, "totaal niet."

"Het is veel moeilijker om als ziel op Aarde te zijn dan dat het van hieraf lijkt. Ik denk niet dat ik ooit nog terugga. Het voelt zo goed om weer Thuis te zijn. Het was een leuk maar eenmalig avontuur!"

Samen met Bajiri verliet ze het zaaltje en via de schitterende tuinen liepen ze weer door de gouden poort naar buiten.

"En nu?" Het Zieltje keek vol verwachting naar Bajiri. "Nu breng ik je naar een heel bijzonder iemand," glimlachte Bajiri. "Kom maar mee."

De oude wijze man

Ze kwamen bij een mooi klein huisje. Ook hier straalde alles wit licht uit. Voor het huisje zag ze op een bank een oude man zitten. Hij had een lange witte baard en zwaaide vrolijk naar het Zieltje. Eerst keek het Zieltje verbaasd naar de man, maar toen herinnerde ze zich ineens met een schok wie hij was. Het was de vriendelijke oude wijze man die had gezien hoe ze verlangend naar de Aarde had zitten kijken.

Hij had haar alles verteld over de Aarde en hoe ze daar naartoe zou kunnen. Hij had haar ook naar Bajiri gebracht. Ze voelde zich helemaal blij worden en rende naar de man toe. Hij was opgestaan en stond met open armen op haar te wachten. Ze omhelsden elkaar vol liefde. "Wat fijn dat ik u weer hier zie," zei het Zieltje opgewonden. "Maar dat hadden we toch afgesproken," lachte de oude man.

"Oh" zei het Zieltje, "ik heb u zoveel te vertellen. Ik weet gewoon niet waar ik moet beginnen."

Ze gingen samen op het bankje voor het huis zitten, en het Zieltje begon hem alles te vertellen van haar grote avontuur op Aarde. De oude wijze man hoorde alles glimlachend aan. Toen het Zieltje was uitverteld, zei de man: "Nou, nou, dat was me wel een belevenis zeg. En wanneer ga je weer terug?"

Het Zieltje keek de man stomverbaasd aan.

"Maar ik ga helemaal niet terug," zei ze vol overtuiging.

"Het was leuk om een keer mee te maken maar nu blijf ik gewoon weer hier! Waarom denkt u dat ik terug ga?"

"Oh, zomaar," zei de oude wijze man geheimzinnig. "Ik denk dat ik me dan vergist heb," en hij omhelsde het Zieltje nog maar eens.

"Ik vind het heel fijn dat je mij je belevenissen op Aarde hebt verteld. Ik hoop dat je er iets aan gehad hebt."

"Jazeker," zei het Zieltje, "het was een zeer leerzaam avontuur. Maar nu ga ik er weer volop van genieten dat ik weer Thuis ben." Toen nam ze weer innig afscheid van haar goede vriend en liep naar Bajiri toe die bij het tuinhok op haar stond te wachten.

"Dat was echt geweldig," zei het Zieltje blij. "Ik vond het heel fijn om hem weer terug te zien."

Samen liepen ze verder, totdat ze weer bij de plek aankwamen waar ze tijdelijk afscheid had genomen van haar geliefden. Ze stonden allemaal nog op haar te wachten. "Zo," zei Bajiri, "dit is het eindstation. Je kunt nu weer bij hen aansluiten en je gaan concentreren op wat je nu verder wilt gaan doen, nu je weer Thuis bent."

"Ga jij weg dan?" vroeg het Zieltje geschrokken.

"Niet voorgoed," lachte Bajiri, "maar ik heb ook nog andere taken hier. Maar je weet toch dat je maar aan me hoeft te denken en ik zal bij je zijn."

"Oh ja," zei het Zieltje, "dat is waar ook." Ze omhelsde Bajiri vol liefde en bedankte haar voor al haar hulp en goede raad.

"Ik heb zoveel aan jou gehad," zei het Zieltje met tranen in haar ogen, "je bent echt heel belangrijk voor mij geweest en zult dit ook altijd blijven. Ik houd zoveel van jou"

"Ik ook van jou mijn lieverd," antwoordde Bajiri ontroerd. "Wij zullen voor altijd met elkaar verbonden blijven. Ga nu maar gauw, want ze staan met smart op je te wachten."

Het Zieltje liep naar het groepje zielen dat vol verwachting voor haar stond.

Ze draaide zich nog een keer om en zwaaide naar Bajiri. Toen stapte ze in het groepje en herenigde zich weer met al haar geliefden.

De Kindersfeer

Het Zieltje genoot er weer volop van dat ze Thuis was. Ze voelde zich ontzettend gelukkig. Na een poosje kreeg ze weer eens bezoek van Bajiri. Zij kwam haar vertellen dat het tijd was geworden om eens na te gaan denken wat het Zieltje graag als taak op zich zou willen nemen, nu ze weer Thuis was. Het Zieltje dacht hier heel diep over na en plotseling wist ze het. "Ik weet niet of het kan, maar ik zou heel graag iets met kinderen willen gaan doen," zei ze tegen Bajiri.

"Maar natuurlijk kan dat en ik denk zelfs dat dit heel goed bij je zou passen," antwoordde Bajiri blij. "Er is hier Thuis een speciale plek voor alle kinderzielen die vanuit de Aarde weer thuiskomen. Het is heel belangrijk dat deze zieltjes vol liefde en zorg opgevangen worden. Dat ze zich veilig en geborgen voelen. Zielen die dit graag zouden willen doen nemen een hele belangrijke taak op zich. Als jij dit zou willen, dan neem ik je mee naar deze sfeer, die de Kindersfeer wordt genoemd en laat ik je alles zien wat je moet weten om dit bijzondere werk te kunnen doen. Wat denk je ervan, zou het iets voor je zijn?"

"Oh ja," riep het Zieltje opgewonden, "dat lijkt mij echt geweldig om te mogen doen!" "Nou, kom dan maar met me mee," zei Bajiri.

En samen vertrokken ze naar de Kindersfeer.

Na een poosje kwamen ze aan bij een hele grote roze poort die helemaal omgeven was met geurige bloemen. Bajiri klopte zachtjes op de poort. Langzaam ging de poort open ze werden vriendelijk begroet door een stralende ziel.

"Hallo Bajiri, wat leuk om je hier weer eens te zien. En jij moet onze nieuwe aanwinst zijn," zei ze tegen het Zieltje. "Ik ben Feline, kom maar gauw naar binnen." Toen ze door de poort heengingen kwamen ze in een prachtige tuin. Het was een sprookjesachtige omgeving en het stond er vol met schitterende bloemen in allerlei vrolijke kleuren. Overal hingen er schommels aan bomen en er waren glijbanen en draaimolens. Ook was er volop speelgoed om mee te spelen. Het Zieltje keek haar ogen uit. Om haar heen zag ze heel veel kinderen die vrolijk aan het spelen waren. Ook waren er bankjes in de tuin waarop kinderen zaten te kletsen met hun begeleiders en hier en daar zat er ook een kindje rustig te lezen onder een boom. Terwijl ze doorliepen zagen ze ook groepjes vrolijke kinderen die samen spelletjes deden en weer anderen zaten op het gras, terwijl een begeleider aan ze voorlas.

Overal waar ze keek zag ze ook vogels, vlinders, konijntjes en andere diertjes, waarmee de kinderen vrolijk speelden of knuffelden. Het zag er allemaal zo liefelijk en vredig uit. Het viel haar op dat alle kinderen in het wit gekleed waren en op blote voetjes liepen. Ook dit gaf een hele vredige uitstraling. Toen ze verder liepen zag het Zieltje overal kleine witte huisjes met rode daken en groene luiken ervoor. Het leek allemaal wel op een sprookjesland.

Tussen deze huisjes stond ook een wat groter wit gebouw met een glazen koepel. "Wat is het hier mooi en wat een fijne sfeer is er hier," zei het Zieltje verrukt tegen Bajiri. "Je kunt zo goed zien en voelen hoe gelukkig de kinderen hier zijn en hoe liefdevol ze opgroeien." Bajiri glimlachte en nodigde het Zieltje uit om samen op het heerlijke zachte gras te gaan zitten. "Ik ga je nu vertellen wat je allemaal moet weten om je werk hier in deze sfeer goed te kunnen gaan doen. Daarna zal ik je naar Feline brengen die voor ons de poort heeft geopend en zij zal je dan verder voorbereiden en begeleiden op je taak."

"Oh," zuchtte het Zieltje, "ik kan bijna niet wachten om te beginnen met al deze lieverdjes hier, heel mijn hart stroomt over als ik naar ze kijk en ik wil dolgraag hier blijven en meehelpen deze lieve zieltjes op te vangen en te begeleiden."

"Goed," zei Bajiri, "dan ga ik je nu wat meer vertellen over de Kindersfeer."

"Wat heel belangrijk is om te weten, is dat elke ziel eenmaal de ervaring meemaakt hoe het is om op Aarde nog jong te sterven en Thuis opgenomen te worden in de Kindersfeer. Dat is

een ervaring die iedere ziel opgedaan wil hebben, vóórdat hij voorgoed de Aarde achter zich laat. Elk kind tot veertien jaar dat op Aarde sterft, komt in de Kindersfeer terecht. Het is goed om te weten dat het jong sterven altijd een betekenis heeft, dat het met een bepaald doel gebeurt. De taak die deze kinderen hadden op Aarde tijdens dit leven is al volbracht, het doel van het leven is bereikt. Zij hebben hier geen zeventig of tachtig jaar voor nodig. In de Kindersfeer zijn er twee verschillende afdelingen: één voor kinderen van nul tot zeven jaar en één voor kinderen van zeven tot veertien jaar. Ze zijn van elkaar gescheiden maar liggen wel naast elkaar. De kinderen in beide sferen kunnen elkaar over en weer bezoeken. Dit gebeurt vanuit het grote witte gebouw. Dit is de centrale plek in de Kindersfeer. Hier komen ze als eerste aan als ze vanuit de Aarde weer naar Huis komen. Je kunt dit een beetje vergelijken met de plek waar je zelf bent geweest om uit te rusten en bij te komen, maar dan speciaal voor kinderen. De kinderzielen worden hier liefdevol opgevangen en gerustgesteld. Ook worden hier alle feesten en speciale gelegenheden gevierd. Dit is ook de ontmoetingsplek voor al die lieve zielen die hier zijn om voor deze kinderen te zorgen. Het leven in de Kindersfeer is ongelooflijk mooi en liefdevol. Er heerst een heerlijke rust zoals je zelf al ervaren hebt. Een kind wordt hier altijd als eerste opgevangen door een overleden familielid, een opa of oma of vader of moeder enz. Wanneer het kind nog geen familielid heeft die al Thuis is, dan neemt iemand anders deze mooie taak op zich. Dit zal ook jouw werk hier worden. Als er in de tussentijd dat een kinderziel in de kindersfeer verblijft, dus tot zijn 14^e jaar, een familielid Thuis komt dan zal deze, nadat hij of zij is uitgerust, direct naar de Kindersfeer komen en de taak van begeleiding en verzorging verder op zich nemen.”

“De kinderen leven met kleine groepjes in de huisjes die je hier overal ziet samen met een of twee volwassen zielen. Dag en nacht worden de kinderen op liefdevolle wijze verzorgd en begeleid door overleden familieleden en mensen uit hogere sferen, die hier heel bewust voor gekozen hebben. Net zoals jij. Er zijn altijd volwassen zielen aanwezig die met raad en daad en heel veel liefde voor hen klaar staan. Ieder kind krijgt de aandacht en de begeleiding die het nodig heeft. Er wordt in de Kindersfeer voor gezorgd, dat de kinderen het daar zo fijn hebben, dat ze niet, of in ieder geval zo min mogelijk, hun ouders missen.”

“Het leven in de Kindersfeer is voor de kinderen ongelooflijk fijn. De kinderen hebben, net als op Aarde, een normale dagindeling. Ze gaan ook gewoon naar school. Alleen leren ze hier hele andere dingen dan op de aardse scholen. Hier draait alles om onvoorwaardelijk liefde en respect voor alles en iedereen.”

“Als een kind de leeftijd van zeven jaar heeft bereikt, gaat het naar de volgende afdeling van de Kindersfeer, die van zeven toe veertien jaar. Die ligt in een andere omgeving, maar wel naast die van de nul- tot zevenjarige. Maar de kinderen uit de twee afdelingen kunnen elkaar altijd blijven bezoeken. Als de kinderen overgaan naar de andere afdeling gaat er altijd een begeleider met het kind mee en deze vertelt spelenderwijs wat er gaat gebeuren en helpt het kind met de overgang.

Dit is altijd een feestelijke gebeurtenis.”

“Ook in de volgende afdeling gaan de kinderen natuurlijk naar school. Daar krijgen ze niet alleen een vervolg op alles wat er in de eerste afdeling werd geleerd, maar daar worden ze ook voorbereid op hun toekomst. Als kinderen de leeftijd van veertien jaar hebben bereikt, kunnen ze de Kindersfeer verlaten. Ze worden dan opgehaald door hun beschermengel en gaan dan naar de sfeer waar ze qua bewustzijn eigenlijk thuishoren. Daar gaan ze zich dan of weer voorbereiden op een volgend leven of ze kiezen daar een mooie taak uit die ze hier Thuis heel graag willen gaan uitvoeren.”

Het Zieltje had ademloos naar Bajiri zitten luisteren en ze werd steeds enthousiaster over haar toekomstige werk hier in de Kindersfeer. In de verte zagen ze Feline op hen af komen lopen. Ze stonden op en Bajiri omhelsde het Zieltje liefdevol.

“Ik ben weer zo ontzettend trots op je,” fluisterde ze in haar oor. “Ik weet zeker dat je dit heel goed zult doen en dat alle kinderen heel veel van je zullen houden.”

Intussen was Feline bij hen komen staan en ook zij omhelsde het Zieltje stevig. “Welkom in ons midden,” zei ze, “ga je met me mee, dan zal ik je alles laten zien en dan gaan we ook kennis maken met alle kindertjes.”

“Heel graag,” zei het Zieltje stralend. Ze nam afscheid van Bajiri nadat die haar eerst had beloofd haar regelmatig te komen bezoeken en toen liep ze vol verwachting mee met Feline richting het grote witte gebouw.

En zo begon het Zieltje aan haar nieuwe taak. Ze deed haar werk in de Kindersfeer met heel veel liefde en plezier en alle kinderen waren dol op haar. Ze zorgde ervoor dat ze zich veilig en geliefd voelden en leerde hen alles wat ze maar wilde weten.

Zo kon ze haar diepe kinderwens die ze op Aarde had gehad toch nog een plek geven. En ze genoot er met volle teugen van.

Een nieuw avontuur

Zo ging er een tijdje voorbij. Als ze even een momentje vrij had, ging ze weer naar de plek van waaruit ze de Aarde goed kon overzien. Net zoals ze dat vroeger altijd had gedaan. In het begin deed het haar niet zoveel als ze naar het Grote Spel beneden keek. Maar na een tijdje voelde ze het toch weer een beetje kriebelen van binnen. "Het was toch ook wel leuk geweest," dacht ze bij zichzelf. En ze wist nu zoveel meer. Nu zou ze zich toch nooit meer zo eenzaam voelen als toen en ze zou zich Thuis altijd blijven herinneren als ze het nog eens zou gaan proberen. Dat wist ze zeker! En langzaam aan werd het verlangen om terug te keren naar de Aarde steeds groter.

Ze zou zoveel goeds kunnen doen en ze zou iedereen gaan vertellen over Thuis en zo proberen anderen te helpen zich dit ook weer te herinneren. Als ze hieraan dacht, werd ze steeds opgewondener. Ze zou zoveel angst kunnen wegnemen bij heel veel mensen. Het was gewoon haar taak om terug te gaan. Nu wist ze het zeker. Plotseling hoorde ze een bekende lach naast zich. Ze keek op en zag tot haar verrassing Bajiri naast zich zitten.

"Zo," zei Bajiri, "wat ben je aan het doen?"

"Oh, ik zit een beetje te denken," zei het Zieltje.

"Dat zie ik, maar waar denk je aan?"

Toen begon het Zieltje verlegen haar plannetje aan Bajiri te vertellen. Ze herinnerde zich plotseling heel goed hoe hard ze geroepen had dat ze echt *nóóit* meer terug zou gaan naar de Aarde, toen ze net weer Thuis was en hoe Bajiri daar toe om gelachen had.

Die had het al die tijd geweten!

"Ja," zei Bajiri, "zo gaat dat nu eenmaal altijd. Als je als ziel één keer naar de Aarde bent geweest, wil je na een tijdje toch altijd weer terug. Dit gaat net zo lang door tot je voor jezelf het gevoel hebt dat je er klaar mee bent. Die keuze ligt helemaal bij jou.

Weet je echt zeker dat je weer in een menselijk lichaam wilt indalen?"

"Ja," zei het Zieltje vol overtuiging. "Ik wil echt weer terug. Ik kan nog zoveel goeds doen op de Aarde. Ik ben er nu weer helemaal klaar voor."

"Je weet toch nog wel wat je allemaal te wachten staat hè?" vroeg Bajiri een beetje bezorgd.

"Het zal best wel weer moeilijk worden en je zult in het begin weer heel erg moeten wennen."

"Ja, dat weet ik," zei het Zieltje, "maar jij gaat toch wel weer met me mee hoop ik?"

"Natuurlijk," antwoordde Bajiri, "als jij dat wilt."

"Oh ja," zei het Zieltje blij, "dat wil ik heel graag."

"Goed dan, zullen we dan maar....."

Samen gingen ze weer naar het grote gebouw met de enorme filmzaal. Toen het Zieltje de zaal binnenkwam, zag ze weer allemaal bekenden.

Haar ouders, haar man en nog veel meer.

"Gaan die allemaal weer met me mee?" vroeg het Zieltje opgewonden aan Bajiri, "Ja," antwoordde deze, "ook zij zijn er weer helemaal klaar voor. Maar ze zullen nu allemaal wel een andere rol gaan spelen."

Toen herhaalde zich alles van wat het Zieltje de vorige keer allemaal had meegemaakt. Ze koos haar nieuwe leven uit en samen met de andere zielen werden de rollen weer verdeeld.

Ook koos ze weer haar ouders uit die al op Aarde rondliepen. En vol spanning wachtte ze weer het grote moment af waarop ze kon indalen in haar nieuwe lichaam.

Op een dag kwam Bajiri weer opgewonden naar haar toe en zei: "Het is weer zover, ben je er klaar voor?"

Het Zieltje voelde zich wel weer een beetje zenuwachtig worden maar knikte dapper naar Bajiri.

"Ik ben heel erg trots op je en ik houd ontzettend veel van jou, vergeet dat nooit!" zei Bajiri vol liefde.

"Kom, we gaan."

En het Zieltje pakte de uitgestoken hand van Bajiri, sloot haar ogen en sprong.....

Nawoord

Ik hoop dat dit boek voor veel mensen een inspiratie mag zijn om zich weer te gaan herinneren wie we werkelijk zijn en waar we vandaan komen.

Dat je echt niet bang hoeft te zijn voor de dood, het is eigenlijk een sprookje.....

Marie Claire van der Bruggen